

Rg. N. B. 431.

श्रीमद्विजयानन्दसूरि सद्गुरुभ्यो नमः

श्री

आत्मानन्द प्रकाश.

ॐ

ॐ

स्वधरावृत्तम् ॥

ॐ

ॐ

मग्नान्संस्मृतिवारिधौ हतमुखान्दृष्ट्वा जनानां ब्रजान्
 तानुद्धर्तुमना दयार्द्रहृदयो रुब्धेन्द्रियाश्चाब्जवात्
 जन्तून्मा जहि ज्ञानतः प्रशमय क्रोधादिशत्रूनि
 'आत्मानन्द' मादिशदसौ जीयाज्जिनेन्द्रः प्रभुः ॥१॥

पृ. १९.

वीर सं. २४४८ भाद्रपद आत्म सं. २६

अंक २ जो

प्रकाशक—श्री जैन आत्मानन्द सभा—भावनगर.

विषयानुक्रमिका.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
१ वीरस्य वृषण्यु "क्षमा" याचना.	३०	६ वर्तमानजगतने केवा अनुभूतान्नेष्ट्येष्टे? ५१	
२ मित्रमित्रिदुःखं गुह्यगुह्य कीर्तन	३१	७ समयने अनुसरतुं. ...	५२
३ निनधर्म ...	३२	८ आचार्य श्रीमद् वीरविजयसरिण	
४ मनोभाव ...	४४	अने भूयंती. ...	५५
५ स्वावलम्बन ...	४५	९ विद्यातुं देवत. ...	६६

वार्षिक मूल्य रु. १) रयाल अर्थ आना ४.

आनन्द प्री-टींग प्रेसमा शाह गुवाण्यदं लखनऊअये छाप्पु—भावनगर.

અમારા માનવંતા ગ્રાહકો પ્રત્યે જે જોલ.

ભેટની બુકના વીં પીં નું કામ પૂર્ણ થયું છે.

દર વર્ષે મુજબ આ વર્ષે પણ ભેટની બુકનું વીં પીં સ્વીકારી લવાજમ વસુલ આપનાર આ માસિકની કદર કરનાર ગ્રાહકોનો અમો ઉપકાર માનીએ છીએ; પરંતુ કેટલાક પ્રમાદિ ગ્રાહકો આર અંકો સુધી ગ્રાહક રહી, અમોએ અગાઉ માસિકદ્વારા સુચના આપ્યા છતાં વીં પીં મોકલવા તેઓએ ના નહીં લખવાથી અમોએ ભેટની બુક વીં પીં કરી મોકલી, છતાં પાછી વાળી નાહક જ્ઞાન ખાતાને નુકસાન કરેલ છે. જોકે તેવા ગ્રાહકોની ઘણી અલ્પ સંખ્યા છે તોપણ પાછું વાળનાર ગ્રાહક મહાશયે તેમ કરવા જરૂર નહોતી; તોપણ તેઓને ફરી ભેટની બુક મંગાવી લવાજમ મોકલી આપવા હાલમાં પત્રદ્વારા જણાવ્યું છે; જેથી તેઓ લવાજમ મોકલી ભેટની બુક મંગાવી લેશે. આવી કાગળ, છપાઈ વગેરેનું સખ્ત મોંઘવારી છતાં (માસિકનું કાંઈ પણ લવાજમ નહીં વધાર્યા છતાં, નિયમિત દર વર્ષે અને વળી આટલા કારમની મોટી ભેટની બુક માત્ર સસ્તી કિંમતે વાંચનનો બહોળો લાભ આપવાના હેતુથી જ જૈન સમાજને અમો આપીએ છીએ,) તે સુચ ગ્રાહકોની ધ્યાન બહાર નહીં હોવાથીજ, તેમજ અનેક ઉત્તમ લેખો વાંચન માટે આપી અમો સમાજ સેવાને બળવીએ છીએ તેને લખને, દરમાસે ગ્રાહકોની સંખ્યા વધતી જાય છે, જેથી જેમની પાસે આ વર્ષનું કે આગલા વર્ષનું લવાજમ લેણું છે તેઓએ લવાજમ મોકલી જ્ઞાન ખાતાના દેવામાંથી મુક્ત થવા અમારી નમ્ર સુચના છે. સસ્તી અને ઓછી કિંમતે વાંચનનો બહોળો ફેલાવો કરવાની ઉદ્ધાર ભાવના સમાજે જે રાખી છે; તે અમારા માનવંતા ગ્રાહકો લક્ષમાં લઈ આવા ઉત્તમ લેખોનો લાભ બીજા આપણા બંધુઓ કેમ વધારે લે, તે માટે દરેક સુચ ગ્રાહકોએ એક એક બંધુ ગ્રાહક કરવા પ્રયત્ન કરશે એવી આશા રાખીએ છીએ.

મુનિ મહારાજઓને નમ્ર વિનંતિ.

શ્રી ઉપાસક દશાંગસૂત્ર જે કે થોડા વખત ઉપર છપાઈ પ્રસિદ્ધ થયેલ હતું, તે સૂત્ર અમુક અમુક મુનિ મહારાજઓને તે વખતે અમદાવાદ ખીરાજતા પંન્યાસજી મહારાજશ્રી દાનવિજયજી મહારાજ મારફત ભેટ આપવામાં આવેલ છે, હવે તેની કેટલીક કોપીઓ અત્રે આવેલ છે, તો જે મુનિરાજશ્રીને ખીલકુલ ભેટ ઉક્ત પંન્યાસજી મહારાજ મારફત ન મળી હોય તેઓશ્રીએ અમોને શ્રાવકના નામ સાથે લખી જણાવવું જેથી સીલીકમાં હશે ત્યાંસુધી પોસ્ટ પુરતા પૈસાનું વીં પીં કરી મોકલાવીશું.

આ સભાના સુજ્ઞ લાઈફ તથા વાર્ષિક સભાસદોને નમ્ર સુચના.

ગયા અઢારમા વર્ષના શ્રીઆત્માનંદ પ્રકાશ માસિકની ભેટની બુક છપાઈ ગયેલ છે. તેનું અઢારમું વર્ષ પૂર્ણ થઈ ઓગણીશમું શરૂ થયેલ છે. જેથી જે વાર્ષિક સભાસદ મહાશય પાસે આ વર્ષનું કે આગળના વર્ષનું સભાસદ તરીકે લવાજમ લેણું છે, તેટલા પુરતી શી તથા ભેટની બુકના પોસ્ટ ખર્ચ સાથે રકમ ચડાવી ફી વસુલ કરવા બહાર ગામના સભાસદોને વી. પી. થી ભેટની બુક મોકલવામાં આવશે જેથી તે સ્વીકારી લેવું. આ શહેરના સભાસદોને હાથોહાથ પહોંચાડવામાં આવશે, જેથી તેમની પાસે સભાસદ તરીકેના લેણી શી-લવાજમ વગેરે કારકુનની પહોંચ લઈ આપવી અને ભેટની બુક લેવા મહેરબાની કરવી. લાઈફ મેમ્બર મહાશયને પણ પોસ્ટ પુરતા પૈસાનું વી. પી. કરી તે ભેટની બુક મોકલવામાં આવશે.

શ્રી

408

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

તત્ત્વવેદિષ્વાત્મનોઽન્તર્ભાવમભિલષતા સકલકાલં સર્વેણ સ્વ-
 વિકલ્પજલ્પાચરણાનાં સાર્થકત્વં યત્નતઃ પરિચિન્તનીયમ્,
 તદ્વેદિનાં ચ પુરતઃકીર્તનીયમ્, તે હિ નિરર્થકે-
 ષ્વપ્યાત્મવિકલ્પજલ્પવ્યાપારેષુ સાર્થકત્વબુદ્ધિં કુર્વા-
 નમનુકમ્પયા વારયેયુઃ ।

પુસ્તક ૧૬] વીર સંવત્ ૨૪૪૮ માદ્રપદ. આત્મ સંવત્ ૨૬. [અંક ૨ જો.

વીરસ્ય ભૂષણં “ક્ષમા” યાચના.

શ્રી વીર શાસન રસિક સુહૃદય ધર્મ બંધુઓ પ્રતિ—

૧

અષ્ટાન્હિકા ઉત્સવ કર્યો પર્યૂષણામાં પ્રેમથી,
 શાસ્ત્રોક્તા જે ફરમાન તદ્ અનુસાર વર્તન નેમથી;
 એહુવું છતાં વિપરિત ભાવે કૃત્ય જે કીધાં અમે,
 “વીરસ્ય ભૂષણ” જે “ક્ષમા” એ યાચિએ અર્પો તમે.

૨

“મિથ્યામિ દુષ્કૃત” અર્પવા જોની પરસ્પર ધાય છે,
 પશ્ચાત્ દેખી વર્તના સુહૃદ અતિ અકળાય છે;
 વાચ્યા પ્રમાણે વર્તના મૈત્રી કરી સત્કર્મથી,
 સ્વીકારશે! આ અર્જ આત્માનંદની નિજ ધર્મથી.

મિચ્છામિ દુકડં.

હરિગીત.

અપરાધ ક્રીધા હોય જે મન, વાણીને વળી કાયથી,
કદિ હોય પ્રેર્યા દુષ્ટિ માંહે જનોને સ્હાયથી;
જાણ્યે અજાણ્યે જીવોને દુઃખવ્યા વળી ગર્વમાં,
મિચ્છામિ દુકડ હો અમારું સાંવત્સરી સુપર્વમાં.
નિજ ધર્મ ધારક સાધુઓ સદ્ભાવવાળી સાધ્વીઓ,
સૌ બંધુ શ્રાવક જે વળી સદ્ગુણી ખેડેનો શ્રાવિકા;
શ્રી સંઘને અમે ખાતરીએ ત્રિવિધ ત્રિવિધ સર્વમાં,
મિચ્છામિ દુકડ હો અમારું સાંવત્સરી સુપર્વમાં
હાથે કદિ જો આચરી પ્રરૂપણા ઉત્સૂત્રની,
લેખો અશુદ્ધ લખ્યા કદિ પ્રમાદને આધીન બની;
કુમતિ ધરીને હોય રાજ્યું ચિત્ત જો દુધ્યાનમાં.
મિચ્છામિ દુકડ હો અમારું સાંવત્સરી સુપર્વમાં.

ગુરુગુણ કીર્તન.

॥ સપ્તક ॥

(આલો આલો યશોદાના કંથ અમ ઘર આલો રે—એ ચાલ.)

(૧)

ચાલો ચાલો ભવિ ! સહુ આજ વંદન કરવા રે,
કરવા પાવન નિજ દેહ ભવ જળ તરવા રે;
છે ગુરુ ગીરુઆ ગુણવંત શાન્ત સુધીરા રે,
શ્રી કાન્તિવિજય મહારાજ જ્ઞાન ગંભીરા રે.

(૨)

જેણે મેળવ્યું પદ મનોહર પ્રવર્તક કેરું રે,
વળી કેળવ્યું ધરી ઉત્સાહ સમ ન અનેરું રે;
જે જૈન પ્રબળા ભાગ્ય યકી અહીં આવ્યા રે,
ભવિ કજ વિકસિત એ ચંદ્ર દિલમાં ભાવ્યા રે.

ગુરુગુણ કીર્તન.

૩૧

(૩)

સ્વાદ્વાદ શેલી અનુસાર તત્વ સુણાવે રે,
ગૃહશાસ્ત્રના ખુદ રહસ્ય ખોલી બતાવે રે;
નિર્લેપા ન્યાય પ્રમાણુ ભંગની સાથે રે,
પંચાંગી સહ અનુવાદ સંશય કાપે રે.

(૪)

સૂરિશ્વર વિજયાનંદ તણી પદ સેવા રે,
કરી ચરણ ઉપાસક ખાસ બની ગુણ લેવા રે;
પ્રભાવિક પ્રશમ પ્રકર્ષ આતમ સંગી રે,
રસ ભીની મૂરત એક સંયમ રંગી રે.

(૫)

સંદેશ શ્રી વીર જનંદનો સંભળાવે રે,
માધ્યસ્થ કાર્ણ્ય પ્રમોદ મૈત્રી ભાવે રે;
આચાર વિચાર સંયુક્ત કદંપ પ્રમાણુ રે,
આતમ વત પ્રાણી માત્ર ભવિ જન જાણુ રે.

(૬)

સત્ શાસ્ત્ર તણુ એ સાર દીલમાં ધરશે રે,
સુખ સંપત્તિ પામી અનેક શિવ પદ વરશે રે;
તે માટે જૈની જગ માંહી ધર્મ ફેલાવો રે,
શાસન રસ સ્વાદે સર્વ જન જગ ભાવો રે.

૭

છે સુર શિષ્ય પરિવાર સોહે સાથે રે,
આરાધે દ્યેય સ્વરૂપ ગુરુ કર માથે રે;
કરે ભક્તિ હૃદય ધરી નેહ ચતુર સુભાવે રે,
શ્રી આતમાનંદ સમાજ ગુરુ ગુણ ગાવે રે.

વિક્રમાબ્દ ૧૯૭૭
બાદ્રપદ પર્વપણા પત્ર

}

વેલચંદ ધનજી.

૩૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

*જિનધર્મ.

(ગાંધી વીરચંદ્ર રાઘવજી બી. એ. બેરીસ્ટરે અમેરિકાની
ધર્મ પરિષદમાં જૈનધર્મનું આપેલ વ્યાખ્યાન)

અંક ૧ લો.

આ ભાષણમાળાના છેલ્લા ભાષણનો વિષય મેં જૈનિઝમ (જિનધર્મ) પસંદ કર્યો છે, તેમાં મારાથી એ વિષયના સંબંધમાં જેટલું બોલાવું જોઈએ અને એ વિષય પર જે અગત્યની બાબતો જણાવવી જોઈએ, તેનો ટુંકાણમાં સમાવેશ કરીશ. કોઈપણ ક્રિસ્તી (તત્ત્વવિદ્યા) યા ધર્મનો તેની સર્વ બાબતોથી (સર્વ નયપૂર્વક) અભ્યાસ થવો જોઈએ; તેમજ કોઈ પણ ધર્મ યા ક્રિસ્તીનો ખરો આશય હાથ કરી લેવાને, આ નીચેની ચાર બાબતો વિષે શું કહે છે તે અવશ્ય જાણવું જોઈએ.

કોઈ પણ ધર્મ યા ક્રિસ્તી વિશ્વની ઉત્પત્તિ વિષે શું કહે છે? પરમેશ્વર વિષે તેના શા વિચાર છે? આત્મા અને તેની હવે પછીની હાલત, અને આત્મજીવનના કાનુનો ક્યા ક્યા છે તે તેણે કહેવું જોઈએ.

આ સઘળા પ્રશ્નોના ઉત્તરો કોઈ પણ ધર્મ યા ક્રિસ્તીનું હાર્દ શું છે તે આપણને સામટી રીતે જણાવી આપશે. અમારા દેશમાં ધર્મ એ ક્રિસ્તીથી ભિન્ન નથી, તેમજ ધર્મ અને ગાંધી વીરચંદ્ર રાઘવજી બી. એ. ક્રિસ્તી શાસ્ત્રીય વિદ્યાથી કંઈ ભેદ રાખતી નથી. અમે એમ પણ કહેતા નથી કે શાસ્ત્રીય ધર્મ કે ધાર્મિક શાસ્ત્ર. અમે એમ જણાવીએ છીએ કે, બન્ને એકજ રૂપ છે. અમે અંગ્રેજીમાં રિલિજીયન શબ્દ છે, તેવા શબ્દનો ઉપયોગ કરતા નથી, કારણકે અંગ્રેજીમાં રિલિજીયન શબ્દનો વ્યુત્પત્ત્યર્થ “ફરીથી બંધાવું” (બાઈન્ડીંગ બેક) એવો થાય છે અને તેથી મનુષ્યને પરતંત્રપણાના વિચાર પર ખેંચી બંધ છે. એટલુંજ નહીં પરંતુ આપણને તે એમ જણાવે છે કે તે પરતંત્રપણામાંજ મનુષ્યનાં અને ઇતર પ્રાણીનાં સુખ અને આનંદનો સમાવેશ થયેલો છે; અર્થાત્ અનંત^૧ એવા ઇશ્વર પર શાંત^૨ એવા જીવે પરતંત્ર-રહેવું-એજ તેને શ્રેયસ્કર છે. જિનધર્મીઓ આ બાબતમાં કંઈ જૂઠોળ વિચાર જાહેર કરે છે. તેઓ એમ કહે છે કે આનંદ પરતંત્રતામાં નથી, પણ સ્વતંત્રતા^૩માંજ છે. સાંસારિક જીવનમાં પરતંત્રતા^૪ છે અને સાંસા-

* સન ૧૮૯૨ માં જ્યારે અમેરિકામાં દુનિયાના તમામ ધર્મની પરિષદ મળી હતી તે વખતે જૈનધર્મના પ્રતિનિધિ તરીકે તેમજ સમાજ તરફથી તેમને મોકલવામાં આવ્યા હતા. જેમાં અન્ય સ્થળે તેમણે અનેક ભાષણો જૈનધર્મ ઉપર આપ્યા છે જેમાંનું પ્રથમ આ છે.

1 Infinite. 2 Finite. 3. Liberty. 4 Bondage.

જિનધર્મ.

૩૩

રિકે જીવન પણ ધર્મનો એક ભાગ હોવાથી આપણે અંગ્રેજી રિલિજીયન શબ્દમાં જેવો અર્થ છે તેવો આશય કદાચ જણાવીએ; પરંતુ તે જીવન કે જે જીવન આ સામ્રાજ્ય જીવનના કરતાં ઘણું ઉચ્ચ જીવન છે, અને બંધન યા દુઃખદ પાપકર્મોથી જેમાં આપણે પોતે તદ્દન મુક્ત છીએ, અર્થાત્ સ્વતંત્ર છીએ. આત્મા પોતાની ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ સ્થિતિમાં કે જે સ્થિતિમાંજ આઆત્માજ પોતેજ પરમાત્મા છે, ત્યારે તે મુક્ત અથવા સ્વતંત્ર છે. અમારા જિનધર્મનું આ રહસ્ય છે માટે તેમાં પ્રથમ વિચાર

આ વિશ્વ શું છે ?

આ આવે છે. આ વિશ્વની આદિ છે કે આદિ નથી ? તે નિત્ય છે કે ક્ષણિક છે ? આ બાબતમાં અલબત્ત ઘણા મત-ભેદો છે, પરંતુ આ વ્યાખ્યાનમાં તે વિષે કંઈ પણ બોલીશ નહીં. હું તો માત્ર જૈન શ્રીલોસોશ્રીનો શું વિચાર છે, તેજ આપની પાસે રહી કરીશ. અમે એમ કહેવા માગીએ છીએ કે આપણે કેઈપણ “વિચાર” વા “મત” નો સઘળી બાબતે તપાસ્યા વિના અભ્યાસ કરી શકીએજ નહીં. આ વિચાર અમે ઘણી ઘણી આકૃતિ વા ચિન્હથી પ્રદર્શિત કરીએ છીએ. અને તેમ કરતાં અમે આ વિચાર હાથી અને સાત આંધળાની વાતથી જાહેર કર્યો છે. આ સાત આંધળાને હાથી શું છે, તે જાણવાનું હતું અને તેમ કરવાને તે જનાવરના જૂદા જૂદા ભાગને અડકીને તે હાથીનો આકાર સૌએ જાણ્યો; અને તેથી તેઓ બધા પોતપોતાના વિચાર માટે હકવાદી કે આંધળા થયા. માટે જો તમારે

સત્ય જાણવું હોય તો

જેમ હાથી કેવું પ્રાણી છે તે જાણવાને તેને બધી બાબતોથી તપાસવો જોઈએ. તેમજ તમારે એ સત્યને માટે કરવું ઘટે છે, એટલા માટે અમે કહીએ છીએ કે:—

જગત્ એક રીતિએ તપાસતાં અનાદિ છે, ને બીજી રીતિએ જોતાં અનાદિ નથી.

આખા વિશ્વને સામટું લઈએ, તો તે આખું વિશ્વ અનાદિ છે; તે સઘળી વસ્તુઓનો સમૂહ છે. તે સમૂહ પ્રતિક્ષણે પોતામાં એને એજ રજકણો ધરી રહ્યો છે. એટલામાટે સમૂહ તરીકે તે અનાદિ છે; પરંતુ તે સમૂહના કેટલા ભાગ છે અને તેમાં કેટલાં બધાં રજકણો છે, ને આ સઘળાની જૂદે જૂદે સમયે જૂદી જૂદી હાલત આવે છે. તેના દરેક ભાગ હમેશા એકજ હાલતમાં રહેતા નથી. તેમાં ફેરફાર થયા કરે છે. પ્રત્યેક આકારનો નાશ થાય છે અને નવીન આકાર હસ્તીમાં આવે છે. એટલામાટે જો વિશ્વને આપણે આ અપેક્ષાએ-આ રીતિએ જોઈએ તો તે અનાદિ નથી.

એવો વિચાર આ ક્ષિત્તોસોપીમાં નથી.—એવા વિચારને માટે તેમાં ક્યાંએ પણ જગા નથી કે “સૃષ્ટિ કંઈ ન હતું તેમાંથી થઈ.” આ વિચાર ખરું પૂછો તો કોઈપણ સત્યવિચારશીલ પ્રજાએ કબૂલ રાખ્યો નથી. જે લોકો સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ માનનારા છે, તેઓ પણ આ વિચારથી નહીં પણ બીજી અપેક્ષાએ—બીજી રીતિયે માને છે. કંઈ ન હોતું—શૂન્ય હતું તો તેમાંથી સૃષ્ટિ આવી કેમ? પરંતુ કોઈ વસ્તુ—કોઈ પદાર્થ છે, તેમાંથીજ એ બહાર પ્રગટ થઈ છે, ને સરળત્ય છે, એમ આપણે કહિયે છીએ. તેમાં એમ સમજવાનું રહે છે કે, માત્ર કોઈ હાલત સમજાય છે. આ પુસ્તક કોઈ અર્થમાં સરળત્યનું છે. કારણ કે બધા રજકણો જૂદી જૂદી હાલતમાં હતાં, ત્યાંથી બધાં ભેળાં કરવામાં આવ્યાં છે. આ પુસ્તકનો આકાર સરળલો છે. આ પુસ્તકની આદિ હતી અને આ પુસ્તકનો અંત આવશે. એજ રીતે કોઈપણ જડ પદાર્થની આકૃતિ વિષે સમજવું. પછી તે જડ આકૃતિ કેટલાક ક્ષણસુધી ટકી રહે, કે સેંકડો વર્ષસુધી ટકી રહે, પરંતુ જ્યાં આદિ આવી, ત્યાં અંત આવવાનોજ. આપણે કહિયે છીએ કે આપણી આસપાસ કેટલીક (Forces) બળવન્તી શક્તિ પ્રવર્તી રહી છે. અને એ શક્તિઓમાંજ રક્ષણ અને નાશ એ બે સ્વભાવ છે. આ સઘળી બળવન્તી શક્તિઓ વા બળ આપણામાં અને આપણી આસપાસ પ્રતિક્ષણ પોતાનું કામ બજાવ્યા કરે છે. એ સઘળાં બળોના સમૂહને જોનો ઈશ્વર કહે છે. **ઓમ્** નામના પ્રણવથી પણ એજ બ્રહ્મ યોગબાધ છે. આ શબ્દનો પ્રથમ ઉચ્ચાર ઉત્પત્તિનો વિચાર દર્શાવે છે. બીજો સ્થિતિનો—અને ત્રીજો નાશનો. આ સઘળી વિશ્વની શક્તિઓ (Forces) છે અને સામટી રીતે જોતાં તેઓ બધી કેટલીક ચોક્કસ નિયમોને આધીન છે. જો આ નિયમો ચોક્કસ છે તો પછી શા માટે લોકો તેને પગે પડે છે? શા માટે આ શક્તિસમૂહને તે દેવ કે ઈશ્વર છે એમ ધારે છે? આ વિચારના આરંભમાં બૂડું કરવાની શક્તિનો વિચાર હંમેશા તેની સાથે જોડાયેલો રહે છે. જ્યારે હિંદુસ્તાનમાં પ્રથમ રેલવેનો પ્રવેશ થયો? ત્યારે અજ્ઞાન લોકો તે શું છે એમ સમજ્યા નહીં. જેઓ પોતાની આખી જીંદગીમાં એવું જોએલું નહીં કે ગાડી ગાડાંઓ કદાચ ઘોડા કે બળદ વિના ચાલે માટે તેઓએ ધાર્યું કે ઈન્જિનમાં કોઈ દેવ હો કે દેવી હો પણ છે ખરું તેમાંના કેટલાક તો ગાડીને પગે પણ પડતા અને હજી પણ હિંદુસ્તાનના કોઈ ભાગમાં પહાડી લોક અથવા નીચ વર્ણના લોકમાં આ વિચાર ચાલુ છે માટે એ બનવા જોગ છે કે આપણી આરંભની (અજ્ઞાન કે જંગલી) સ્થિતિમાં આપણે કોઈ એવા પુરૂષને ધર્યો હશે અને ત્યાર બાદ તે વિચારમાં વૃદ્ધિ થતાં થતાં આપણે આપણા વિચારોને આપણે ચિત્રાકૃતિના સ્વરૂપ આપતાં હઈશું અને તેમ કરી બીજાઓને વિશેષ સ્પષ્ટ રીતે સમજાય તેમ કરતા હઈશું; ઘણા પ્રાચીન કાળમાં વરસાદ નહીં હતો પણ વરસાદનો પણ દેવ હતો ગડગડાટ નહોતો ગડગડાટનો દેવ હતો અને આ પ્રમાણે આ કુંદરતી

દેખાવોને પુરૂષત્વ પ્રાપ્ત થતું અને તે શક્તિઓને (forces) કોઈ જીવના પુરૂષો તરીકે માનવામાં આવતા જેમ કેટલાએક ગૃહોમાં સજીવ અક્તિયો હોય છે તેમજ આ શક્તિયો સજીવ હોઈ શકે.

પરંતુ આ શક્તિઓ (forces) પોતે કંઈ જીવો નથી એમ છતાં પ્રારંભમાં આ વિચાર હોવો જોઈએ; એમ ખતાવી આપે છે. આ શક્તિઓના (forces) સરજનાર રક્ષણ કરનાર અને નાશ કરનાર, એવા પશુ વર્ગ કરવામાં આવેલા જણાય છે અને આજ ત્રણ શક્તિયોને ત્યાર બાદ કોઈ એક મહત્ શક્તિયોના ભાગ સમજીને તેને હિંદુઓએ બ્રહ્મ નામ આપ્યું હોય એમ લાગે છે. ખરું જોતાં અહીં જે સર્જન કે સૃષ્ટિ એવો શબ્દ આપ્યો છે તે આ અર્થમાં Emanation અર્થાત્ કોઈ એક પદાર્થમાંથી નીકળેલું તે અથવા તેજ પદાર્થનો વિસ્તાર રક્ષણ શબ્દ એવા અર્થમાં વપરાયો છે કે જેનો અર્થ જે જે આકારવાળું છે તેને બચાવનાર અને નાશ કે સંહાર એવા અર્થમાં છે કે તે આકૃતિ કે આકાર તેનો ક્ષય કરનાર.

ઈદ્રિયોથી જડ પદાર્થનો ખ્યાલ કંઈક જણાય છે અને આમાં શક્તિયો કહેવામાં આવે છે તે પશુ જડ શક્તિયોજ હોવી જોઈએ જેમ આકર્ષણ; સ્નેહાકર્ષણ (મગ્નેટીઝમ) વિદ્યુત્, ગુરૂત્વાકર્ષણ પરંતુ આ શક્તિયોને ઇશ્વરતરિકે ગણવી એ વિચારતો ઘણોજ જડવાદવાળો છે અને એટલાજ માટે ઇશ્વર અથવા ઇશ્વર જેવો કોઈ પુરૂષ એ વિચારને જોનો પોતામાંથી હાંકી કહાડે છે છે છતાં તેઓ બેલાશક આ શક્તિઓ (energies) ની હુસ્તી કબુલ રાખે છે અને કહે છે કે આ શક્તિયો સર્વત્ર માલુમ પડે છે પરંતુ તેઓ કેટલાક ચોક્કસ નિયમોને આધીન છે અને તેમાં કોઈ બીજા પુરૂષથી (કે ઇશ્વરથી) વચમાં આવી શકાત એવું નથી એટલુંજ નહીં પરંતુ તે કંઈ અસર પશુ કરી શકે નહીં; આ શક્તિયો બુદ્ધિ પુર્વક આપણાં ભલાં ભુંડાંને પશુ કંઈ અસર કરી શકે નહીં અને તેને કહેવું કે તેઓ આપણને અસર કરે છે એ માત્ર તે શક્તિઓના કાનુનોને જેમને તેઓ આધીન છે તે વિષેનું તેમનું અજ્ઞાનજ જણાવે છે; આ શક્તિયોને (energies) અમે સામટી રીતે દ્રવ્ય (Substance)^૧ કહીએ છીએ જડ પદાર્થમાંજ અસંખ્ય ગુણો અને સ્વભાવો હોય છે અને તેઓ જૂદે જૂદે કાળે જૂદી જૂદી રીતે પોતેજ પ્રગટ થાય છે.

આપણે આપણાં વિશેષ જ્ઞાન પ્રગટ્યાં સિવાય કંઈ જાણી શકતા નથી કે જડ પ્રકૃતિમાં કઈ કઈ શક્તિયો ગુપ્તપણે છે તેથી કોઈપણ નવી વસ્તુ બહાર આવે કે આપણે દિડ્ગમૂઢ થઈ જઈએ છીએ જે કંઈ આપણને અભયબીમાં નાંખી દે એવું હોય તે કોઈ દેવ તરફથી કંઈક આવેલું ગણીએ છીએ પરંતુ જ્યાં આપણે શાસ્ત્રીય

૧ ઉત્પાદ-વ્યય-દ્રુવ એ ત્રણે સંહિત તે દ્રવ્ય.

સિદ્ધાંતો સમજાવે છીએ કે સઘળી નવાઈ ખસી જાય છે. અને તે એવી તો સાદી બાબત જણાય છે કે જાણે દરરોજ સૂર્યનું અસ્ત થવું અને ઉદય પામવું સમજતાં હોઈએ; હજારો વર્ષ પહેલાં કુદરતના જૂદા જૂદા દેખાવો, જૂદા જૂદા દેશોમાં જૂદા જૂદા દેવો અને દેવીઓમાં કામો છે એમ સમજતાં હતાં પરંતુ જ્યારે આપણે શાસ્ત્રીય વિદ્યા એટલે સામાન્ય સમજાવે છીએ, ત્યારે આ દેખાવો માત્ર સાદા બનાવો. તે કોઈ એક મોટામાં મોટા દૈવી શક્તિવાળા પુરૂષો છે એવા વિચાર પલાયન કરવા માંડે છે.

ત્યારે જૈનનો ઈશ્વર તે શું ?

આમ તમે પૂછશો તેના જવાબમાં હું એટલું કહી ગયો તે ઉપરથી તમને એટલું તો સમજાયું હશે કે ઈશ્વર શું નથી ? પરંતુ હવે હું તમને કહીશ કે ઈશ્વર શું છે ? આટલું તો આપણે જાણતા થયા કે જડ (Matter) ના કરતાં અર્થાત્ પ્રકૃતિ કરતાં કંઈક બીજું છે. આપણે જાણીએ છીએ કે આપણું શરીર ઘણું ખાસિયતો અને શક્તિયો જણાવે છે. એ સાધારણ જડ પદાર્થમાં મળી આવતી નથી અને તે બીજું કંઈક જે એ ખાસિયતો અને શક્તિયોને જણાવી રહ્યો છે, તે મરણ કાળે શરીરમાંથી વિદાય થાય છે. આપણે જાણતા નથી કે તે ક્યાં જાય છે. આપણે એટલું સારી પેઠે જાણીએ છીએ કે. જ્યારે તે શરીરમાં હોય છે ત્યારે, શરીરની શક્તિઓ, શરીરમાં ન હોય ત્યારે જે દેખાવ છે તેના કરતાં જૂદા પ્રકારની છે. જ્યારે તે કોઈ શરીરમાં હોય છે, ત્યારેજ શરીર કુદરતની કેટલીક શક્તિયો સાથે સમતામાં આણી શકાય છે. તે બીજું કંઈક છે તેને અમે ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ તત્ત્વ ગણીએ છીએ. અને સર્વ સજીવ પ્રાણીઓમાં તેજ તત્ત્વ છે એમ માનિયે છીએ. આ તત્ત્વ જે આપણા પ્રત્યેકનામાં સામાન્ય છે, તેને અમે દેવતત્ત્વ કહીએ છીએ. આપણામાંથી કોઈમાં તે તત્ત્વ, જેવું જગતના તારક મહાપુરૂષોમાં પૂર્ણ વિકાસભાવને પામે છે, તેવા વિકાસભાવને પામ્યું નથી અને એટલા માટે તે મહાપુરૂષોને અમે દૈવી પુરૂષો કહિયે છીએ. એટલે કે સર્વ જીવોમાં લોકના અનુષંગે રહેલાં દૈવીતત્ત્વને અવલોકતાં જે સામટો વિચાર આવે છે તે ઈશ્વર છે. જડ જગતમાં તેમજ આધ્યાત્મિક જગતમાં ઘણું સામર્થ્યો (energies) શક્તિઓ છે, અને તે શક્તિઓને એકત્ર કરી કુદરત કહિયે છીએ. અને તેમાંથી જડ સામર્થ્યો કે શક્તિઓ જૂદી પાડીને એકત્ર કરિયેછીએ પરંતુ અધ્યાત્મિક શક્તિઓને અમે એકત્ર એકંદર પરમાત્મા કે ઈશ્વર એવું નામ આપીએ છીએ.

૧ ગૂઢ કે ગુપ્ત દેવતત્ત્વ પ્રચ્છન્ન કે છદ્મ, સર્વ જીવમાં છે. દેવતત્ત્વ એવા ભાવમાં આવી કહેવાય છે.

આ શ્લોક તે આ નીચે લખેલો શ્લોક હશે એમ અનુમાન થાય છે.

મોક્ષમાર્ગસ્ય નેતારં મેત્તારં કર્મભૂમૃતાં ।

જ્ઞાતારં વિશ્વતત્ત્વાનાં વન્દે તદ્ગુણલબ્ધયે ॥ ૧ ॥

શ્રી તમાસ્વાતિ સ્વામી.

જિનવર્મ.

૩૭

આમ અમે જડ અને જડ શક્તિઓમાંથી ચૈતન્ય શક્તિઓ જૂદી પાડીએ છીએ. ચૈતન્ય શક્તિઓ કે આધ્યાત્મિક (energies) શક્તિઓનેજ અમે ભજીએ છીએ અને જૈન શ્લોકમાં કહે છે કે ” હું તો અત્મિક બળ વા વીર્યને નમું છું ” કે જે અમને મોક્ષના માર્ગ પ્રાપ્તિ દોરવાનું મુખ્ય કારણ છે, જે પરમતત્ત્વ છે, જે સર્વજ્ઞ છે. તેને તેટલા માટે નમું છું કે મારે તે બળ કે વીર્ય જેવા થવું છે. ” તેટલા માટે જૈન પ્રાર્થનાની રીતિ જણાવેલી હોય ત્યાં એવો આશય ન સમજવો કે તે વ્યકિનપાસેથી કે તે આધ્યાત્મિક સ્વાભાવિક ગુણો પાસેથી કંઈ મેળવવું છે. પરંતુ તેના જેવુંજ થવું છે; એવું કંઈ નથી કે તે દૈવી વ્યકિત કોઈ ચમત્કારવડે આપણને પોતા જેવા કરી દેશે. પરંતુ જે ભાવના આપણાં ચક્ષુ સામે રજુ કરવામાં આવે છે, તે ભાવના પ્રમાણે યથાર્થ વર્તન કરવાથી આપણામાં ફેરફાર કરવાને સમર્થ થઈએ છીએ. અને તેથી આપણે પોતે પુનઃ જન્મ થયો હોય તેવા થઈ રહીએ છીએ. અને તેથી કોઈ એવા જીવ થઈએ છીએ કે જે દૈવીતત્ત્વનું સ્વરૂપ છે, તેજ આપણું થઈ રહે છે. પરમાત્મા વિષે કે ઇશ્વર વિષે આ અમારો વિચાર છે. એટલા માટેજ અમે પરમાત્માને ભજીએ છીએ. એવી ઇચ્છાથી નહીં કે અમને તે કંઈ આપશે. એવી મરજી નહીં કે અમને તે ખુશી કરશે; એવી ઇચ્છાથી નહીં કે એમ કરવાથી અમને કંઈ અંગત લાભ થશે. આવો સ્વાર્થી પણાનો જરાપણુ વિચાર નથી. એ તો માત્ર એવું છે કે જાણે ઉચ્ચ ગુણને માટે ઉચ્ચ ગુણ કે સદ્ગુણે વર્તવું, અને તેમાં બીજો કોઈપણ આંતર હેતુ રાખવો નહીં.

હવે આપણે આત્મા-અસ્ખન્ધી વિચાર પર આવીશું.

કોઈ પણ પદાર્થ-અસ્ખન્ધી સાધારણ વિચાર એવો છે કે કોઈ પદાર્થ હસ્તીમાં છે એવું જો હોય તો તેને કંઈ આકૃતિ હોવી જોઈએ અને તે ઇન્દ્રિયોથી જણાવેા પણ જોઈએ. એટલે કે આપણા સાધારણ અનુભવ એવો છે. પરંતુ ખરેખર જેતાં એ તો માત્ર આપણા જીવના ઇન્દ્રિયગોચરતા ભાગનોજ અનુભવ છે, એને તે તો માત્ર મનુષ્ય વ્યકિતનો હલકામાં હલકો ભાગ છે. અને તે અનુભવથીજ આપણે માત્ર અનુમાન બાંધીએ છીએ અને ધારીએ છીએ કે આ અનુભવ સર્વ પદાર્થને લાગવો જોઈએ. આ વિશ્વમાં એવા પદાર્થો છે કે, તે ઇન્દ્રિયોવ વડે જણાયજ નહીં, કેટલાંક એવાં લાગણી દ્રવ્યો છે. અને કેટલીક એવી વ્યકિતો છે કે તે તો માત્ર જ્ઞાનવડે, કે આત્માવડેજ જાણી શકાય. આવી વસ્તુ કે દ્રવ્ય દેખી શકાય નહીં કે નહીં સાંભળી શકાય, નહીં ચાળી શકાય, નહીં સુંઘી શકાય, એટલુંજ નહીં પણ, સ્પર્શાયપણુ નહીં એવા પદાર્થને રહેવાને કંઈ સ્થાનની અપેક્ષા નથી, કે કંઈ સ્પર્શ થઈ શકે

૧ એ ભાવના પ્રમાણે ક્રિયા કરવાથી, ચરિત્રે ચાલવાથી—માત્ર ભાવનાથીજ નહીં.

એવું પણ હોવાની જરૂર નથી, તથાપિ જોકે તેને આકાર ન હોય તોપણ તે હસ્તીમાં હોઈ શકે. તે વસ્તુ કંઈ આકારમાં હોય, પરંતુ જે આકારને શબ્દરૂપ વગેરે હોય તેવા આકારવાળી જાતિ કે હસ્તીમાં હોવાની તેને જરૂર નથી.

એવી તો એક પણ વસ્તુ ન હોય કે જેનામાં જડનાં પણ લક્ષણ હોય અને ચેતનનાં પણ લક્ષણ હોય. કેમકે જડવસ્તુનાં લક્ષણ ચેતનવાળી વસ્તુ કરતાં બિલકુલ ઉલટાંજ હોય છે. બાકી કંઈ એકના પેટામાં બીજી હોય તેથી કરીને કંઈ એક તે બીજી થઈ જતી નથી. જ્યારે આત્માનાં લક્ષણ બિલકુલ જૂદીજ તરેહનાં છે તો પછી તે જડની અંદર કેમ રહી શકે. આપણા જાતિ અનુભવથી આપણે જાણીએ છીએ કે આપણને આપણી આસપાસની જે વસ્તુઓ આપણાં જેવાં લક્ષણવાળી નથી. તેની વચ્ચે રહેવાની ફરજ પડે તો લોકો જાણે છે કે તેમની આસપાસની વસ્તુઓ સાથે તેમને કંઈ સંબંધ નથી. ત્યારે એવી આસપાસની વસ્તુઓની વચ્ચે રહેવાની ફરજ પડવાને કંઈક કારણ જોઈએ. પણ તે કારણ તો બુદ્ધિની અંદરજ હોવું જોઈએ. એ કંઈ જડ વસ્તુમાં હોય નહીં. એ વાત ખરી છે એવું આપણે જાણીએ છીએ. કારણ કે બુદ્ધિ કંઈ સાવ જડ વસ્તુમાંથી પેદા થતી નથી. કોઈપણ જડ વસ્તુ પોતામાં બુદ્ધિ છે એવો પુરાવો હજી સૂધી આપી શકી નથી. જ્યારે તેની અંદર સત્ત્વ હોય હોય, ત્યારે તો પોતામાં બુદ્ધિ છે એમ કહી શકે, પણ જ્યારે સત્ત્વ ન હોય ત્યારે બુદ્ધિ ન હોય.

એતો આપણને ખાતરી છે કે બુદ્ધિ ઉપર જડવસ્તુની અસર થાય છે પણ કંઈ જડવસ્તુની અંદરથી બુદ્ધિ નીકળતી નથી. જ્યારે સાણસ પૂર્ણ જ્ઞાનમાં હોય અને પછી કંઈ કેપ્રી ચીજ પીએ, તો તેથી કરીને તેની બુદ્ધિ કંઈ કામ કરી શક્તી નથી. આ જડવસ્તુની અસર ચેતન વસ્તુ (આત્મા) ઉપર શા માટે થાય છે ! જીવ પોતે એમ ધારે કે આ દેહ તે હું જ છું અને જડ દેહને જે કંઈ થાય તે પોતાને થાય છે એમજ સમજે છે. અહીં ક્રિશ્ચિયનશાસ્ત્રવેત્તા અથવા રસાયન શાસ્ત્રી અને જૈન તત્ત્વજ્ઞાની એક મત થાય છે, જ્યાંસુધી આત્મા એમ વિચારશે કે દેહ તે હું, ત્યાંસુધી દેહને જે કંઈ થશે તે પોતાને થયું એમ સમજશે. પણ એક ક્ષણવાર આત્મા વિચાર કરે કે હું અને દેહ તો જૂદાં છીએ. દેહ તો બિલકુલ પર છે, તો પછી દુઃખનું તો નામજ હસ્તીમાં રહેશે નહીં. આપણું ધ્યાન જો કોઈ બીજી તરફ દોરાઈ ગયું હોય તો આપણી સમક્ષ જે થાય છે, તે આપણે જાણતાં નથી. આ વાત દર્શાવે છે કે પોતે શરીર કરતાં કંઈક ઉંચા દરજ્જાનો છે, તોપણ સાધારણ રીતે શરીરની અસર આત્મા ઉપર થાય છે અને તેથી કરીને આત્મિક અને શારીરિક કાયદાનો આપણે અભ્યાસ કરવો જોઈએ કે જંથી આ નાની

વસ્તુઓ કરતાં આપણે ઉંચા ચડી શકીએ અને આપણા મોક્ષમાર્ગ તરફ આગળ વધીએ કે જે મોક્ષ મેળવવાની આકાંક્ષા આત્માની છે.

અલગત જડવસ્તુમાં પણ શક્તિ છે, પણ તે આત્મા કરતાં ઘણીજ ઓછી અને હલકા પ્રકારની છે. જો જડમાં કંઈ શક્તિ ન હોય તો તે આત્મા ઉપર તેની અસર થઈ શકે નહીં. કારણ કે જ્યારે કંઈ શક્તિ છેજ નહીં તો પછી કોણ અસર કરી શકે ? શરીરની શક્તિ જે આપણે અનુભવીએ છીએ તે તેની અંદર આત્મા છે તેને લીધે છે. જડવસ્તુની અંદર શક્તિ છે તેના દાખલા આગળ કહેવાઈ ગયા તે પ્રમાણે સંયોગીતત્વ, લોહચુંબક વિગેરેનું સમજવું; અને આ વસ્તુઓ આત્મા વિના પણ પોતાની મેળે કામ કરી શકે છે. જો પૃથ્વીની આસપાસ ચંદ્ર ફરતો હોય તો એમ સમજવું કે ચંદ્રમા અને પૃથ્વીમાં સ્વાભાવિક કંઈક શક્તિ છે.

આટલું બધું કહેવાનો સાર માત્ર એટલોજ કે જે આ જડ વસ્તુઓની શક્તિ આત્મા ઉપર અસર કરે છે તેનું કારણ એટલું કે આત્મા પોતે તેને તાણે થવાને તૈયાર અને ખુશી થાય છે. જો પોતેજ એવા મત ધારણ કરે કે મારા ઉપર તો કોઈની અસર થવીજ નોંધ્યેજ નહીં, તો પછી તેના ઉપર અસર નજ થાય. આ પ્રમાણે જ્યારે આત્માનો સ્વભાવ છે, તો હવે તેનું મૂળ શું તે તપાસિયે, કેમકે દરેક વસ્તુનાં બંને પાસાં તપાસવાં જોઈએ વસ્તુ અને તેનું સ્વરૂપ. જો આપણે આત્માની સ્થિતિ અથવા હાલત વિષે વિચાર કરીએ તો તેની ઉત્પત્તિ પણ છે. મનુષ્યદેહમાં આત્માની સ્થિતિ એમ લઈએ તો જન્મ વખત, એ સ્થિતિની શરૂઆત અને મરણ વખતે તેનો નાશ. પણ તે ઉત્પત્તિ અને નાશ તે પેલી સ્થિતિનો. પણ વસ્તુ પોતાનો નહીં. આત્માને દ્રવ્ય તરીકે લઈએ તો હમેશાં નિત્ય છે અને તેની સ્થિતિ ? માટે કહીએ તો દરેક સ્થિતિની ઉત્પત્તિ અને નાશ છે. હવે આ આત્માની સ્થિતિની ઉત્પત્તિ એ વાત દેખાડે છે કે આ ઉત્પત્તિ પહેલાં આત્માની બીજી સ્થિતિ હતી. કોઈક સ્થિતિમાં વસ્તુ હોય તોજ કોઈક બીજી સ્થિતિમાં હોઈ શકે. નહીં તો હયાતીમાં આવી શકેજ નહીં. સ્થિતિ હમેશાં જોઈએ તો કાયમ નહીં રહે, પણ વસ્તુની કોઈક સ્થિતિ તો દરેક વખતે હોયજ. તેથી કરીને જો આપણા હાલના આત્માની સ્થિતિની ઉત્પત્તિ છે, તો તે પહેલાં કોઈક સ્થિતિ હાવી જોઈએ, અને આ સ્થિતિના નાશ પછી કંઈક બીજી સ્થિતિ ધારણ કરવી જોઈએ તેથી કરીને ભવિષ્યની સ્થિતિ તે આ હાલની ચાલતી સ્થિતિનુંજ પરિણામ છે, એમ સમજવું. અને જેમ ભવિષ્યની તે હાલની સ્થિતિનું પરિણામ, તેમ હાલની તે પૂર્વનીનું પરિણામ. કારણ કે વર્તમાન તે અતીતનો અનાગત જ

છે. ત્યારે લવિષ્યની સ્થિતિની બાબતમાં પણ તેમ છે, પૂર્વની કૃતિઓએ (કર્મોએ) વર્તમાન સ્થિતિ નિર્માણ કરી છે. અને જ્યારે તેમ છે તો વર્તમાનનાં કૃત્ય લવિષ્યની સ્થિતિ નિર્માણ કરવાનાંજ. આ બધી વાત આપણને પુનર્જન્મના સિદ્ધાંત (Principle) ઉપર લાગે છે. પુનર્જન્મને માટે અંગ્રેજીમાં રીઝર્થ, રીઝર્નકારનેશન, ટ્રાન્સમાઈગ્રેશન અને મેટેમ્સિકોસીસ એવા શબ્દો છે.

પ્રથમ “રીઝર્નકારનેશન” લેા, કે જેનો સાધારણ અર્થ ફરીથી “માંસ થવું તે.” અને બરેબરી રીતે તો જે જડ છે તે જડ જ છે, અને જે સ્પિરિટ અથવા ચેતન છે, તે ચેતન જ અથવા આત્મા જ છે. કંઈ ચેતન માંસ બનતું નથી. જે રીઝર્નકાર-નેશન-ફરી દેહ ધારણ કરવો-એટલે માંસ થવું એમ હોય તો રીઝર્નકારનેશન થઈ શકે નહીં. પણ જે તેનો અર્થ એમ કરવામાં આવે કે “ટુંકા વખતને માટે માંસની અંદર છુંદગી” તો રીઝર્નકારનેશન છે. રીઝર્નકારનેશનનો એવો પણ અર્થ છે કે ફરીફરીને કોઈક ને કોઈક સ્થિતિમાં જન્મવું.

મેટેમ્સિકોસીસનો અર્થ ગ્રીક ભાષામાં ફક્ત “ફેરફાર” થાય છે. પ્રાણિયો તે, શરીર અને આત્મા, એ બધું લેણું તે મનુષ્યપણામાં ફેરવાઈ જાય છે, અને તે બધું કંઈક ત્રીજાજ વસ્તુમાં ફેરવાઈ જાય છે અને એ પ્રમાણે આગળ “મેટેમ્સિકોસીસ” નો અર્થ છે. સોલ (આત્મા) નું ટ્રાન્સમાઈગ્રેશન (જન્માંતર) એ વિચાર ખાસ કરીને ક્રિશ્ચિયનોમાં છે. મનુષ્ય-આત્માએ પ્રાણીના શરીરમાં જવું એ જાણે કે જરૂરનુંજ છે પણ તે બરો વિચાર તો ફક્ત એક વસ્તુમાંથી બીજી વસ્તુમાં જવું અથવા એક શરીરમાંથી બીજા શરીરમાં જવું, પણ કાંઈ ફરજિયાત રીતે એમ નહીં કે મનુષ્ય દેહમાંથીજ પ્રાણી દેહમાંજ જવું, પણ ફક્ત જવું અથવા સુસાફરી કરવી. આ વાત સાકારનો વિચાર સૂચવે છે, કેમકે જ્યાંસુધી સાકાર ન હોય ત્યાંસુધી-જ્યાં સુધી કોઈ જગા રહેવાને જોઈએ નહીં ત્યાંસુધી એક ઠેકાણેથી બીજે ઠેકાણે ગમન થઈ શકે નહીં. તેથી કરીને અમારી શીલોસોફીમાં (તત્ત્વજ્ઞાનમાં) અમારે તો પુનર્જન્મ (રીઝર્થ) નો વિચાર માન્ય અથવા કબુલ છે. એટલે કે આત્મા કોઈ બીજા શરીરમાં જન્મ્યો, અને જન્મ એ કંઈ જે હાલતમાં મનુષ્યદેહમાં જન્મ થાય છે તેજ હાલત દરેક ઠેકાણે હોય એમ દેખાડતો નથી કેટલીક એવી સ્થિતિઓ હોય છે કે જેમાં માણસો જન્મ લે છે. બીજને પાકતાં કેટલાક મહિના થાય છે અને ત્યારપછી તેનો જન્મ થયો કહેવાય છે. કોઈપણ મનુષ્યે કંઈ કર્યું અને તેને લીધે આ થયું એમ છે. વળી કોઈ મનુષ્યશક્તિ તેને બીજા ગ્રહમાં લઈ જાય છે અને એ પ્રમાણે આપણે કહીએ છીએ કે જન્મની તે બીજી સ્થિતિ છે. વળી ગર્ભ ધારણ કરવાની પણ કંઈ જરૂર નથી. કાર્મણ શરીરમાંજ એટલી બધી શક્તિઓ છે કે તે પોતે બીજા શરીર પોતાના ભેગાં લઈ શકે છે. મનુષ્યદેહમાં સૂક્ષ્મ શરીર અને બીજા પ્રાણીના દેહના સૂક્ષ્મ શરીરના આકાર અને કદ વારંવાર ફેરવાયા કરે છે.

જિનધર્મ.

૪૧

જ્યારે આપણે કોઈ પણ જાતિમાં જીવીને તે જાતિથી વિરૂદ્ધ જાતિનાં કર્મો કર્યા હોય તો એ જરૂરનું છે કે તેના કર્મને અનુસારે બીજો જન્મ થવો જોઈએ અને મનુષ્ય જાતિમાં આવવું હોય તો, તેને મનુષ્ય જાતિને મનુષ્યને યોગ્ય કર્મ કરવાં જ જોઈએ અને તેમ છતાં જ્યારે તે જૂદીજ જાતનાં કર્મો ઉપાર્જન કરે છે, ત્યારે તે જૂદાજ થઈમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને જૂદા જૂદા દેખાવ ધારણ કરે છે, ત્યાં નરમાદાનો સંબંધ થવો જોઈએ એમ જરૂરનું નથી. જીવનની એટલી બધી જાતની સ્થિતિઓ છે કે ફક્ત મનુષ્ય જીવની સ્થિતિનોજ અભ્યાસ દરેક જીવની સ્થિતિને લાગુ પાડી શકાય નહીં. આપણે તો ફક્ત મનુષ્ય અને બીજાં કેટલાંક પ્રાણીની સ્થિતિનો અભ્યાસ કર્યો છે, પણ તે તો માત્ર આપણે હાલ જે સાયન્સ આટલે દરજ્જે ચડેલું હોવાને લીધે જેટલો અભ્યાસ કરી શકીએ તેનો એક સૂક્ષ્મ ભાગ છે. કેટલીક સ્થિતિનો અભ્યાસ કરવાને આપણે અશક્ત છીએ કારણકે જગતમાં અસંખ્ય સ્થિતિઓ છે માટે એક સ્થિતિના કાયદા બધી સ્થિતિને લાગુ પડી શકાય નહીં.

અમારો અભ્યાસ આંતરદૃષ્ટિનો છે કેમકે અમારો મત એવો છે કે આત્મા બધું બરાબર સમજવાનો સમર્થ છે આવી સ્થિતિમાં જે જ્ઞાન મળે તે સાડું મળે કેમકે શાસ્ત્ર (સાયન્સ) થી રીતે જે સુફેલીઓ આવે તે આમાં આવતી નથી શાસ્ત્ર વેત્તાઓ (સાયન્ટિસ્ટો) ભૂલ કરે છે પણ ધારે છે કે તેઓ ભૂલ કરતા નથી કેટલીક બાબતો કે જે ખરી ન હોય તેમાંથી જે સાર કાઢેલ સાર ખરો ન હોય તેમાંથી જ્ઞાન મેલવે. અમાડું કહેવું એમ નથી કે નજરે જેએલી વસ્તુ સંબંધી જ્ઞાન મેળવ્યું હોય તેમાં હમેશાં ભૂલો હોય પણ કોઈ કોઈ વખતે હોય ખરી અને કદી ખડું હોય તો પણ આપણે તેના ઉપર આધાર રાખી શકીએ નહીં. ખડું જ્ઞાન તો એ કેહેવાય કે જે-આત્માએ બહારની કોઈપણ ચીજની મદદ લીધા વિના મેળવ્યું હોય. જ્ઞાન મોક્ષના જીવનું અથવા જંમને મોક્ષ બહુજ નજીક છે તેવા જીવનું જ્ઞાન અથવા માનસીક નૈતિક અને આત્મિક પવિત્રતા જેની પુર્ણ થઈ હોય અને એજ વખતે ઘણાં ખરાં પુર્વનાં કર્મો ખપાવ્યાં હોય તેવા જીવનું જ્ઞાન ખડું જ્ઞાન કહેવાય.

જ્યારે આ સ્થિતિએ આત્મા પહોંચે છે ત્યારે તે બધું જાણે દેખે છે એટલે સર્વજ્ઞ અને સર્વદર્શી થાય છે. સર્વદર્શીપણું તે પોતેજ દેખાડાવી આપે છે કે આત્મા પોતે પોતાને પણ જૂએ છે. જે દશામાં આત્મા સર્વજ્ઞ અને અનંત સુખમય હોય તે દશા આત્માની ઉંચામાં ઉંચી સમજવી. કારણકે સંસ્કૃતમાં આપણે આ ત્રણ ચીજો જોઈએ છીએ. અક્ષય, અક્ષય, અક્ષય. આ સ્થિતિવાળા આત્માનું આપણે વર્ણન કરી શકીએ નહીં કારણકે વર્ણન કરનારા આપણને તો અપુર્ણ મન

૪૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

છે અને તે આત્મા તો અનંત દશાવાળાનું સંપુર્ણ રીતે કેવી રીતે વર્ણન કરી શકે! માટે તે એવી સ્થિતિવાળા આત્માનું આપણે જે વર્ણન કરીએ તેમાં જોકે બહુ હોય તોપણ તે પુર્ણ ન હોય આટલું બહુ વાતો મૂકી દીધેલી હોય આપણા પોતાના મનમાં જેટલા વિચાર હોય તેટલા આપણે બરાબર વર્ણવી શકતા નથી તો આત્મા કે જેનું વીર્ય અને જ્ઞાન અનંત છે તે તેનું વર્ણન કેવી રીતે કરી શકીએ ? આત્મા અને જગત્ની સ્થિતિનો જૈનોએ આટલા પોંછન્ટથી અભ્યાસ કર્યો છે અને તેથી કરીને બહુ સરસ તત્વો ખેંચી શક્યા છે આ તત્વ સંબંધી વિચાર કરીએ ત્યારે આ દેશ (અમેરિકા) અને બીજા દેશ તથા બીજા ધર્મો વચ્ચે તફાવત એ છે કે બીજાઓ જે કંઈ સમજે તે ઉપર કહેલાં પોંછન્ટો ધ્યાનમાં રાખીને સમજે બાઈબલ કહે છે કે “ તારે કોઈને મારવો નહીં.” (Negative.) અને જૈનો તેમજ બીજા દર્શનો કહે છે કે સર્વ પ્રાણી ઉપર પ્રેમ અને દયા રાખવી (Affirmative) એ બધાનો અર્થ એજ કે આપણે કોઈ પણ જીવને મારવો નહીં. આપણે દરેક વસ્તુનાં ગુણ લક્ષણ અને કામ આ બધું ધ્યાનમાં લેવું જોઈએ જગતમાં જે વસ્તુની સ્થિતિ આપણે બાણી સકીએ તે વસ્તુનો અમૂક ભાગ ક્રૂર બાણવાથી આપણે એ વસ્તુના કાયદા ન બાણી શકીએ કે જે આખા જગતને લાગુ પડે; જે જગતનો સ્વભાવ તમારે બરાબર ખરી રીતે વર્ણવવો હોય તો જગત્ની જૂદી જૂદી વસ્તુઓના સ્વભાવનો અભ્યાસ કરો અને જો તેમ થાય તો પછી બધા ભાગોને તે કાયદા લાગુ પાડી શકશો; આપણે મનમાં એમ સમજીએ કે આપણા ભાકૃત ભોંય તળીયે રહે છે અને તેથી આપણે તેમના કરતા ઉંચા છીએ પણ તેથી એમ ન સમજવું કે આપણે ઉંચા છીએ માટે તેમને કચડી નાંખવાનો આપણને હક છે તેઓને પણ કોઈ રખતે પહેલે બીજે કે ત્રીજે અને વળતે છેલ્લે માળે પણ રહેવાને હક સંપાદન થાય. જે ઉચ્ચસ્થિતિમાં હોય, તેમને હલકી સ્થિતિવાળાને કચડી નાંખવાનો હક નથી, જો કોઈ એમ કહે કે તેને પોતાને તેમ કરવાનો હક છે અથવા બીજા જીવોને મારી નાંખ્યા વિના પોતાનામાં પૂરતું બળ આવતું નથી, તો અમારું તત્વજ્ઞાન એકદમ કહેશે કે ગમે તેવી ઉંચી સ્થિતિમાં પણ કોઈ જીવને મારવો તે પાપ છે અને તે કરનારે એક હલકી ગતિ પોતાને માટે પસંદ કરી લીધી છે ! ધંધો કરવા માંડીશું તો આપણે એવો ધંધો કરવા માંડશું કે જેમાં નફા હોય અને જેમાં નુક-શાન ન હોય અને કરજ ન હોય. ઉચ્ચ સ્થિતિ તો તે કહેવાય કે જેમાં કરજ કે લેણીયાત ન હોય માટે લેણીયાત વિનાની અને પૂરેપૂરી સુક્ર સ્થિતિ તેજ ઉચ્ચ સ્થિતિ. સુક્રિસ્થિતિ અથવા જેને આપણે મોક્ષ કહીએ છીએ તે સ્થિતિ તેવી બાણવી. કર્મસંબંધી વિચાર ગુંગવણ ભરેલો છે. તે સંબંધી કંઈક મેં મારા આગલા ભાષણમાં કહેલું છે.

જિનધર્મ.

૪૩

જેમ આપણે પીલચિમ્સ પ્રોએસની રૂપક વાર્તામાં કહ્યું છે તેમ કર્મ વિચારમાં એવું કંઈ નથી કે જે નસીબ અથવા કિશ્ચિયન વિચારને મળતું હોય. અને એમાં એવો પણ વિચાર નથી કે મનુષ્યજીવ બીજા કોઈના બંધનમાં આવી પડ્યો છે, તેમ એવો પણ વિચાર નથી કે પોતાની બહારની કોઈ શક્તિને તે પરાધીન થઈ ગયો છે. પરંતુ એક આશયની અંદર તેનો અર્થ નસીબ પણ થઈ શકે છે. જો કે આપણે કેટલુંક કરવાને સ્વતંત્ર હોઈએ તેજ, દેવો કરવાને સ્વતંત્ર હોતા નથી. અને આપણને આપણાં કર્મનાં પરિણામ ભોગવ્યા વિના ચાલતું નથી. કેટલાંક પરિણામો જબરદસ્ત હોય છે; અને કેટલાંક સાધારણ હોય છે. કેટલાંક ભોગવતાં ઘણો વખત જોઈએ છીએ અને કેટલાંક ભોગવતાં ટુંકો. કેટલાંક પરિણામ એવી જાતનાં હોય છે કે જેનો ક્ષય લાંબો વખતે થાય છે અને કેટલાંકનો ટુંકો વખતે એટલે કે જાણે પાણીથી ઘોઈ નાંખીએ કે ખરી પડે, અથવા ક્ષય થઈ જાય. એ કર્મ અથવા જે કર્મો પક્ષા પ્રાણીથી ન કર્યા હોય તેની અસર પાણીથી ઘેઈ નાખવાથી ખરી પડે તેવીજ થાય છે. ત્યારે કેટલાંક કામ કરેલાં હોય છે, તેની જે અસર થએલી હોય, તેની સામે બીજાં કર્મો કરીએ તોપણ તે દૂર થાય, એટલામાટે કર્મવિચાર તે નસીબનો વિચાર છે એમ નથી; પણ આપણે કહિયે છીએ કે આપણી મરણ વિના આપણે બધા એક જેલમાં જતા નથી અથવા આપણે કંઈ પણ યત્ન કર્યા વિના તે સ્થિતિએ પહોંચતા નથી. પરંતુ આપણી હાલની વર્તમાનસ્થિતિ, એ અતિતકાળનાં આપણાં કામ, શબ્દો અને વિચારનુંજ પરિણામ છે. અમૂક એક માણસ મરી ગયેલો છે અને તેથી કરીને બધા જીવો તે સંપૂર્ણ સ્થિતિએ પહોંચશે એવું જે કહેવું, અથવા તે માણસને માનવાથી બધા તરી જશે, એમ જે કહેવું તે ફેટાડીઝમની થીઅરી (પ્રારબ્ધવાદનો નિયમ) કહેવાય. કેમકે જે માણસો પવિત્રતા અને સફળતામાં વર્ત્યા છે પણ અમુક ભાવના (થીઅરી) અંગિકાર કરી નથી માટે તે સ્થિતિએ પહોંચી શકે નહીં અને જેમણે તે (થીઅરી અંગિકાર કરી છે તે તેજ કારણને લીધે (નહીં કે બીજાં કારણને લીધે) તે સંપૂર્ણ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થશે એવું જે કહેવું તે નશીબવાદ. જગત્તારકનામાં જે શ્રદ્ધા તેનો તો અર્થ એ કે તે ઇશ્વરી શક્તિ અથવા તત્વ કે જે આપણા પોતામાં પણ છે તેનું અનુકરણ કરવું. અને જ્યારે તે શક્તિ પૂર્ણ રીતે ખીલે એટલે કે સારા વિચારરૂપી યજ્ઞકુંડમાં હલકાને હોમે, ત્યારે આપણે પણ કાઈસ્ટ (પરમાત્મા) થઈએ. અમે પણ સ્વસ્તિને (કોસને) ધર્મચિન્હ સમજીએ છીએ. દરેક જીવને હલકી સ્થિતિમાંથી નીકળીને ઉંચી સ્થિતિમાં જવું હોય છે પણ ત્યાંસુધી તે સ્થિતિએ તેમનાથી જઈ શકાતું નથી, જ્યાંસુધી કે તેઓ ત્રણ રત્ન એટલે દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર મેળાવે નહીં.

૪૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

સમ્યક્દર્શનનો અર્થ એ નથી કે આપણે મરણ થયા પછી બીજી સ્થિતિમાં જન્મ લેવો પડે, પરંતુ એવું સમ્યક્દર્શન પ્રાપ્ત થયા પછી સમ્યક્ ચારિત્ર પ્રાપ્ત થાય તો પછી કોઈપણ નીચી ગતિમાં ગયા વિના પોતાના સ્વભાવથી જ ઉચ્ચ ગતિએ ચડ્યા કરશે. આ વાત મેં રૂપક કે અલંકાર વિના ચોખ્ખા શબ્દોમાં કહી છે, પરંતુ જ્યારે અજ્ઞાન લોકોની પાસે આ બધા સત્ય તત્વ કહેવા હોય ત્યારે કંઈક અલંકાર કે દાખલા આપવાની જરૂર પડે છે અને ત્યારપછી તેનો ખરો અર્થ સમજાવામાં આવે છે.

“ મનોભાવ. ”

હરિગીત વૃત.

આયુ યુવા મમ લક્ષ્મી, ચપળ ચપળા બાણવો,
અસ્થીર છે ઉન્મત ખરે! મોહાંધ બનતા માનવી;
નીતી દયા પરમાર્થને, વૈભવ તરંગે ભુલતા,
મદમાં છકેલા મુગ્ધ જો! સમજો કાંઈ અસારતા.

*

*

*

આરોગ્યતા સુખ સંપત્તી, સુપત્ની પુત્ર ગાંધવો,
બહુમાન યશ કીર્તિ અને સુસંપ સ્વજન કુટુંબનો;
વીલાસના વાણી તણી, સદાચારથી સુભાગ્યને,
સત્કર્મથી જ્યો ભોગવી, પૂર્વે કરેલા પુન્ય એ.

કલ્યાણચંદ કેશવલાલ-વડોદરા.

સ્વાલંબન.

૪૫

સ્વાલંબન.

વિકુલદાસ મૂ. શાહ.

“ પરાધીન સ્વપ્ને સુખ નહિ, કરિ વિચાર દેખો મન માંહિ.”

પહેલુંજ લખવામાં આવ્યું છે કે મનુષ્ય-જીવન વાસ્તવિક રીતે એક મહાન સંગ્રામ છે. ગયા ત્રણ લેખોમાં એ સંગ્રામમાં સફલતા પ્રાપ્ત કરવા માટે કેટલાક ઉપાયોનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. હવે આ લેખમાં ચોથા ઉપાયનું અર્થાત્ સ્વાલંબનનું વર્ણન, કરવામાં આવશે.

સ્વાલંબનનેજ આત્મ-નિર્ભયતા, સ્વાતંત્ર્ય પ્રિયતા, સ્વયં સહાય, અને આત્માલંબન પણ કહેવામાં આવે છે. તેનો અર્થ એ છે કે આપણા પોતાના આધાર પર રહીને સંસાર-યાત્રા પૂરી કરવી, અથવા પોતાના પગ ઉપર ઉભા રહેવું. સફલતાના જેટલા અંગો છે તે સર્વમાં એનો દરજ્જો ઘણોજ ઉંચો છે. તે એક એવી શક્તિ છે કે જે દ્વારા મનુષ્ય અનેક વિપ્ત બાધાઓ હોવા છતાં પણ પોતાનો ઉદ્દેશ પૂર્ણ કરવાનો યત્ન કરી શકે છે. આજસુ અને પરાપણી લોકોને માટે તો એ વિષયી પણ અધિક કડવું છે. જેઓને સંસારમાં રહેવું છે, જેઓને સંસારમાં પોતાનું આસ્તિત્વ સ્થિર રાખવું છે અને જેઓનેસુખનો કિંચિત્ પણ અનુભવ કરવો છે તેઓને માટે સ્વાલંબન એક અત્યંત મહત્વપૂર્ણ અને પ્રિય વિષય છે. મનુષ્ય જાતિનો ઇતિહાસ એ વાતની સાક્ષી પુરે છે કે સ્વાલંબન વગર કોઈ સમાજ, દેશ યાને રાષ્ટ્ર પરાધીનતાની બેડીમાંથી કદિ પણ મુક્ત થઈ શકતો નથી.

અંગ્રેજીમાં કહેવત છે કે “ God helps those who help themselves” અર્થાત્ જેઓ પોતાની જાતને સહાયતા કર્યા કરે છે તેઓનેજ પરમેશ્વર સહાય કરે છે. આ વિષયમાં હક્યુલીસ અને ગાડીવાનની વાત ઘણું ભાગે સૌના જાણવામાંજ હોવી જોઈએ. ઉક્ત કહેવતમાં સ્વાલંબનનું જે તત્ત્વ રહેલું છે તેની સત્યતા મહારાષ્ટ્રા પ્રતાપસિંહનાં જીવનમાં સારી રીતે પ્રકટ થાય છે. મહારાષ્ટ્રાને સહાય કરનાર કોણ હતા ? માત્ર મુઠ્ઠીબર બીલ લોકો ! તેમનો શત્રુ કોણ હતો ? મુગલ સમ્રાટ અકબર, જે તે સમયે તે ભારતવર્ષનો કર્તા, ધર્તા અને વિધાતા હતો. વળી મહારાષ્ટ્રાએ એવા પ્રચંડ પુરૂષની સાથે કોના આધારે શત્રુતા કરી હતી ? શું તેમને કોઈની સહાયતા હતી ? નહિજ. તેમણે કેવળ પોતાની સ્વાલંબન-શક્તિ ઉપર વિશ્વાસ રાખ્યો, તેમણે કેવળ પોતાની શારિરીક, માનસિક અને નૈતિક

૪૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આત્મ-શક્તિને ભરોસે સ્વાધીનતા પ્રાપ્ત કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો. છેવટે તેઓ સફળ મનેારથ પશુ બન્યા. તાત્પર્ય એ છે કે જ્યાંસુધી મનુષ્ય પોતે પોતાની સહાયતા નથી કરતો ત્યાં સુધી કોઈપણ મનુષ્ય તેને સહાય કરી શકતો નથી. સ્વાવલંબન જ મનુષ્યની ઉન્નતિનો મુખ્ય ઉપાય છે. પ્રાચિનશાસ્ત્રનો સિદ્ધાંત છે કે પ્રત્યેક જીવને પોતાની ઉન્નતિ અથવા સુખની પ્રાપ્તિને અર્થે સ્વયંયત્ન કરવો પડે છે એને જીવનાર્થકલહ કહેવામાં આવે છે. એ પ્રાકૃતિક નિયમ ઉપરથી આપણને એટલું શીખવાનું મળે છે કે પ્રત્યેક મનુષ્યે પોતાની ઉન્નતિ અર્થે સ્વયંયત્નશીલ બનવું જોઈએ. આવી સ્થિતિમાં જે લોકો પોતે પોતાની જાતને સહાયતા કરી શકતા નથી તે લોકોને કુદરત પ્રાકૃતિક નિયમની વિરુદ્ધ કેવી રીતે સહાયતા કરી શકે ? જે વસ્તુ સ્થિતિનો વિચાર કરવામાં આવે તો એટલું તો કહેવું પડશે કે અકબર સરખા પાદશાહની સાથે સફળતા પૂર્વક વિરોધ કરતો તે મહારાણા પ્રતાપસિંહને એક અસંભવિત વાત હતી. પરંતુ તે અસંભવિત કાર્યપણ મહારાણાની સ્વાવલંબિની વૃત્તિદ્વારા સિદ્ધ થઈ ગયું, અર્થાત્ જ્યારે તેમણે સ્વયંયત્ન કર્યો ત્યારે પ્રાકૃતિક નિયમાનુસાર તેમને સફળતાની પ્રાપ્તિ થઈ. લોકો વાત વાતમાં એમ કહ્યા કરે છે કે પરમેશ્વર અમારો સહાયક છે, પરંતુ તેના અર્થ તરફ ઘણુંજ થોડા લોકો ધ્યાન આપે છે. પરમેશ્વર આપણો સહાયક છે એ ક્યારે ? જ્યારે આપણે સ્વયં આપણી સહાયતા કરીએ, જ્યારે આપણે સ્વયં આપણી ઉન્નતિ અર્થેયત્ન કરીએ—ત્યારે, અન્યતા નહિ. તાત્પર્ય એ છે કે જે ઈશ્વરને આપણો સહાયક બનાવવો હોય જે ઈશ્વરની સાથે મિત્રતા અને સંખ્યબક્તિ કરવી હોય તો આપણે તેની આજ્ઞાનુસાર તેના પ્રાકૃતિક નિયમાનુસાર વર્તવું જોઈએ, અર્થાત્ આપણે આપણી સહાયતા સ્વયં કરવી જોઈએ. આપણે સ્વાવલંબનના વિષયમાં સંપૂર્ણ નિષ્ઠા હોવી જોઈએ.

ઇતિહાસના અભ્યાસકો જાણે છે કે જ્યારે કોઈ પશુ જાતિ સ્વાવલંબનની શક્તિ શુભાવી બેસે છે કે ત્યારે તે પોતાનાં અસ્તિત્વના નાશનો માર્ગ પશુ ખુલ્લો કરે છે. વધારે દૂર જવાની આવશ્યકતા નથી. ધ્યાનમાં રાખવું કે અસ્તિત્વ હુમેશને માટે ટકાવી રાખવાનું માત્ર એ શક્તિ દ્વારાજ સંભવિત છે. તુલસીદાસજીએ કહ્યું છે કે પરાધીનતા સમાન કોઈ પશુ વસ્તુ હુબદાયક નથી. એટલે સુધી કે પરાધીન મનુષ્યને સ્વંનમાં પણ સુખ પ્રાપ્ત થઈ શકતું, નથી. વાત સાચી છે. આજકાલ પણ “સ્વાધીનતા” નું નામ સાંભળતાં જ લોકોના હૃદય ઉલ્લસિત બને છે. પરંતુ સ્વાધીનતામાં જેટલી મીઠાશ રહેલી છે તેટલી જ કઠિનતા તેની પ્રા-

સ્વાવલંબન.

૪૭

પ્રિતનાં સાધનોમાં છે. જે મનુષ્ય પોતાના પગ ઉપર ઉભો રહી શકતો નથી તે શું સ્વાધીન બનવાને કદિપણુ અધિકારી બની શકે છે? કદિ પણુ નહિ. હવે એ બાણુનું જોઈએ કે સ્વાવલંબન-શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાનાં સાધનો કયા છે? એટલું તો સૌ લોકોના બાણુવામાંજ છે કે જે વસ્તુ જેટલા અધિક મહત્વ અને મૂલ્યની હોય છે તેની પ્રાપ્તિ પણુ ઘણીજ મુશીબતથી થાય છે. પ્રસ્તુત વિષયનું પણુ તેમજ છે. સ્વાવલંબન શીખવાનો જે કોઈ ઉચિત માર્ગ હોય તો તે આત્મ-વિશ્વાસજ છે. સ્વાવલંબનમાં આત્મ-વિશ્વાસ, દૃઢ નિશ્ચય અને હંમેશાં પ્રયત્ન કરતાં રહેવાની ઈચ્છાનો સમાવેશ થાય છે. આત્મ-વિશ્વાસ વગર પોતાની કાર્ય કારિણી શક્તિ ઉપર દૃઢ વિશ્વાસ રાખી કાર્ય કર્યા વિના આપણે કદાપિ સ્વાવલંબી થઈ શકતા નથી. જે મનુષ્ય સ્વયં પોતાની સહાયતા કરવા ચાહે છે, જે મનુષ્ય સ્વયં પોતાનાજ ઉપર અવલંબીત રહેવા ઇચ્છે છે તેને સૌની પહેલાં પોતાની આંતરિક શક્તિ ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ હોવો જોઈએ. જે મનુષ્યને પોતાના આત્મિક બળ ઉપર વિશ્વાસ નથી હોતો તે પોતાના અવલંબનથી કંઈ પણુ કાર્ય કરી શકતો નથી. પ્રત્યેક મનુષ્યમાં એક એવી સ્વાભાવિક શક્તિ રહેલી છે કે જેનો ઉપયોગ કરવાથી મનુષ્યને માટે આ સંસારમાં કોઈ પણુ વસ્તુ અસંભવિત થઈ શકતી નથી. નેપોલીયન જેવાં સમર્થ અને પ્રયત્નશીલ મનુષ્યોની ભાષામાં ‘અસંભવ’ શબ્દનો કદિપણુ ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો નહોતો. આત્મ-વિશ્વાસનો ઉચિત ઉપયોગ કરવાથીજ મનુષ્ય ‘દેવત્વ’ પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

હંમેશાં સ્મરણમાં રાખવાનું છે કે આંતરિક શક્તિઓનો વિકાશ કેવાજ આત્મ-વિશ્વાસથીજ થયા કરે છે. જે મનુષ્ય પોતાની આંતરિક શક્તિઓ ઉપર વિશ્વાસ ન કરે, જે તે સ્વયં પ્રયત્ન ન કરે અને જે તે પોતાની ઉન્નતિને અર્થે બીજા લોકોના પ્રયત્ન ઉપર અવલંબિત રહે તો તેનો આત્મ-વિશ્વાસ નષ્ટપ્રાય થઈ જશે. ખરું કહીએ તો તેનું મનુષ્યત્વજ ચાલ્યું જશે. જ્યાં જ્યાં પોતાની ઉન્નતિ અને સુખને અર્થે બીજા લોકો ઉપર અવલંબિત રહેનાર લોકોની સંખ્યા અધિક હોય છે. ત્યાં ત્યાંના લોકો સર્વદા અધોગત દશામાંજ રહે છે. તે સદા પરાધીન બની રહે છે. એ રીતે પરાધીન બનતાં બનતાં મનુષ્ય એવી નિકૃષ્ટ અવસ્થાએ પહોંચી જાય છે કે તે નાનાં કાર્યોમાં પણુ બીજાના મુખ તરફ જોઈ રહે છે. પરંતુ જે દેશમાં સ્વાવલંબી પુરૂષોની સંખ્યા અધિક હોય છે, જે દેશના નિવાસીઓ પોતાની આંતરિક શક્તિઓ ઉપર પુરેપુરો વિશ્વાસ રાખે છે તેજ દેશ ઉન્નતિ અને સુખના શિખરે પહોંચી શકે છે. સર્વ સાધારણ લોકો એવા પ્રયત્નશીલ, સ્વાવલંબી અને આત્મવિશ્વાસી મહાત્માઓનું અનુકરણ કરીને આત્મોદ્ધારનાં કાર્યમાં લાગી જાય છે. આત્મ-વિશ્વાસ અને સ્વાવલંબનનો અભ્યાસ વિદ્યાર્થી અવસ્થામાંથીજ શરૂ

થવો જોઈએ. તેનું કારણ એ છે કે ઉક્ત બંને ગુણો પરસ્પરાવલંબી છે. તે બંનેને અન્યોન્ય સંબંધ છે. જ્યાંસુધી મનુષ્યનો આત્મવિશ્વાસ જાગૃત રહે છે, ત્યાંસુધી તે સ્વાવલંબી રહી શકે છે. આત્મવિશ્વાસથી મનુષ્ય પોતે પોતાને સહાયતા કરવા સમર્થ બની જાય છે. એ રીતે સ્વયં સહાય કરતાં કરતાં તેનો આત્મવિશ્વાસ દૃઢીભૂત બની જાય છે. એ બંનેમાં ન્યુનાધિક્તાની તુલના કરવી નિર્રથક છે. એટલા માટેજ વિદ્યાર્થી અવસ્થામાંજ એ બંને ગુણોનો અભ્યાસ એક સાથેજ શરૂ થવો જોઈએ.

આ વિષયમાં એક બીજું વાત ધ્યાન આપવા યોગ્ય છે. તે એ છે કે જ્યારે કોઈને ક્યાંયથી મદત ટુકડો મળવાની આશા અને વિશ્વાસ રહે છે, ત્યારે તે મનુષ્ય પોતાના હાથ પગ ચલાવવાની અને કોઈ જાતનો ઉદ્યોગ ધંધો કરવાની આવશ્યકતા સમજતો નથી. આ ઉપર આપણે ઉચિત ધ્યાન આપતા નથી. જુઓ સેંકડો સાધુ-વેરાળી મસ્ત બનીને મજા ઉડાવી રહ્યા છે અને આજકાલના નામ ધારી ‘દાનવીર’ પુરૂષો તેઓને અંતઃકરણ પુર્વક પૈસા આપી રહ્યા છે અને જેઓ ખરેખરી રીતે ભિક્ષા અને દાનને પાત્ર હોય છે તેઓ તરફ કોઈનું ધ્યાન પણ ખેંચાતું નથી. આવા લોકો દ્રવ્યનો અપવ્યય કરવા દોષિત અને છે એટલુંજ નહિ પણ તેઓના ઉપર એક બીજા દોષનો આરોપ આવે છે. તે લોકો બીજાઓને પરાવલંબી, આજસુ અને સમાજ-કંટક બનવામાં સહાય કરે છે. કેટલાક નવયુવકો એમ વિચાર્યા કરે છે કે પોતાને કોઈ પૈતૃક સંપત્તિ થોડા દિવસમાં મળવાની છે. એવા લોકો મનમોહકથીજ ક્ષુધા શાન્ત કરવામાં સર્વ કાંઈ નષ્ટ કરી મૂકે છે. તેઓને એ વાતનો વિશ્વાસ રહે છે કે અમને બાપદાદા તરફથી “અવલંબનને માટે લાકડી” તો મળવાની છે તેથી અમારે શા માટે વ્યર્થ મહેનત કરવી ? પરંતુ સ્મરણમાં રાખો કે જે અવલંબન પકડી ચાલવાનું શીખે છે તેઓ તેના વગર ઘડી પણ ચાલી શકતા નથી. એક ઇંગ્રિજ ગ્રંથકાર કહે છે કે “નવયુવકોને આર્થિક સહાયતા (આવશ્યકતાથી વધારે) આપવી તે ઘણું બાગે તેઓને લાંગડા અને નિરૂદ્ધાંગી બનાવવાનો એક અત્યંત સરલ ઉપાય છે” પરંતુ આપણે ત્યાંતો ઘણા ધનવાન લોકો પોતાના સંતાનોની પાછળ હરવખત નોકરો રાખવામાં પોતાનું મોટું મહત્વ અને માન સમજે છે.

પરાધીનતામાં કશું સુખ નથી. કેમકે જે લોકો હમેશાં પરાધીન દશામાં રહે છે તેઓનો આત્મવિશ્વાસ (અને ક્ષલતઃ સ્વાવલંબન) નષ્ટપ્રાયઃ થઈ જાય છે. આ વાતનું એક ઉદાહરણ લઈએ. જલાશયોની અંદર એક જાતની માછલી હોય છે તેને જલાશયમાંથી બહાર નીકળેલી હોય તેનો તમાસો જુઓ. તેનામાં એટલી બુદ્ધિ જોવામાં નથી આવતી કે તે કુદીને જલાશયમાં ચાલી જાય તમજ એ કાર્ય કરવા માટે તે કાંઈ પણ પ્રયત્ન

સ્વાલંબન.

૪૯

કરતી નથી. એક હાથબર દુર હોય તો પણ તે જલાશયમાં કુદી જવાનો લેશ પણ પ્રયત્ન કરવા ચાહતી નથી. તે એટલુંજ ઇચ્છે છે કે પાણીની એક અડધી લહરી આવીને મને ઘસડી જાય તો ઠીક. શું આપણને આ સંસારમાં આવાજ પ્રકારના હળરો મનુષ્યો દષ્ટિગોચર થતા નથી ? જ્યારે એવા મનુષ્યોને કાર્યક્ષેત્રમાં એકલા છોડી દેવામાં આવે છે ત્યારે તેઓ પોતે કંઈ પણ મહેનત કરવાને બદલે એટલુંજ ઇચ્છે છે કે અનુકૂળ દૈવરૂપી એક અડધ લહરી મને સંસારસાગરની પાર ઉતારી દે તો સાડું. પરંતુ એમ બનવું અસંભવિત છે. બીજાના વિશ્વાસ ઉપર કેટલા દિવસ સુધી કાર્ય ચાલશે ?

મનુષ્યને જે શક્તિઓ બક્ષવામાં આવી છે તે એટલા માટે નહિ કે તે બીજાના મોં સામે તાકી રહે, મનુષ્યને સ્વતાંત્ર તેમજ સ્વાવલંબી બનવા માટે તે શક્તિઓ બક્ષવામાં આવી છે. જ્યારે આપણે કોઈ મનુષ્યને એમ કહેતો સાંભળીએ છીએ કે અમુક કાર્યમાં અનેક સંકટ અને બાધાઓ આવે તેમ છે તેથી કરીને તે કાર્ય અમારાથી બની શકશે નહિ. ત્યારે ખરેખર આપણને સખેદ આશ્ચર્ય થવું જોઈએ. એવા લોકો પડ્યા જગર પડી જવાની બહીકથી હમેશાં દુઃખી બની રહે છે. જ્યારે તેઓ ખરેખરી રીતે પડી જશે ત્યારે તેઓની શી દશા થશે તે કદાપિ શકાતું નથી, ખરું કહીએ તો વિધન, બાધાઓ, સંકટો અને કઠિનતાઓમાંજ માનવ-જીવનની યોગ્યતાના વિકાસનાં મૂળ તત્વો છુપાયેલા છે. અંગ્રેજ લોકોમાં સ્વાધીનતા, દૃઢ નિશ્ચય અને પ્રયત્ન કરવાની શક્તિનો વિકાસ અનેક વર્ષો સુધી સંકટોની સામે ટક્કર મારવાને લઈને ઘણોજ વૃદ્ધિગત થયેલા છે. તે લોકોએ પોતાની ઉન્નતિને અર્થે પોતેજ પ્રયત્નો કર્યા છે. મહાન સંકટોથી ઘેરાયલા છતાં પણ તે લોકોએ સ્વાવલંબનદ્વારા આત્મોન્નતિ કરવાનો પોતાનો ઉદ્દેશ કદિ તજ્યો નથી. એટલે સુધી કે સ્વાધીનતાની રક્ષા કરવા ખાતર તે લોકોએ પ્રજ્વલિત અગ્નિ-કુંડમાં બળીને બસ્મીભૂત થઈ જવાનું પસંદ કરી લીધું, પરંતુ સ્વાવલંબનના માર્ગથી તેઓ કદિ પણ વ્યુત થયા નહિ. તાત્પર્ય એ છે કે સંકટોથી કદાપિ ડરવું ન જોઈએ, તેની સાથે હમેશાં લડવું એજ ઉચિત છે. જે મનુષ્ય દુઃખ અને સંકટની ગોદમાં ઉછરેલો હોય છે તે તેને પોતાની બાધ્યાવસ્થાના મિત્રો સમજીને શાંત હૃદયથી આલિંગન કરી શકે છે, પરંતુ જે હમેશાં આલસ્ય અને પરાધીનતામાં રહે છે તે સંકટનું નામ સાંભળતાંજ કંપાયમાન થવા લાગે છે. એટલા માટે વિદ્વાન તેમજ પ્રયત્નશીલ પુરૂષો સંકટોને કુદરતની કૃપારૂપ સમજે છે.

ખેદની વાત છે કે આ જમાનાનો પ્રબાહ પણ કેટલેક અંશે આપણને પરાવ-

લંબી થતાં શીખવી રહ્યો છે. પાણીમાં તરવાનું વાયુપૂર્ણ તુંબડાની સહાયથી શીખવવામાં આવે છે. આપણા વિદ્યાર્થીઓ પાચન ટીકડીનાં સેવન વગર ખાધેલું અન્ન પચાવી શકતા નથી. હરવા ફરવા માટે ક્યાંય બહાર જવું હોય તો ઘોડાગાડી અથવા મોટરગાડીની જરૂર પડે છે. ધન પ્રાપ્તિ માટે ગુલામી સિવાય કંઈ સૂઝતું નથી. કીર્તિ અને અધિકાર પ્રાપ્તિને માટે ‘હાજી હા’ સિવાય બીજો કોઈ માર્ગજ નથી જડતો. આવી પરિસ્થિતિમાં વિદ્યાર્થીઓને માટે જરૂરનું છે કે તેઓએ પોતાના સ્વતંત્ર અને શુદ્ધ વિચારો અનુસાર સર્વ કાર્ય કરવાની ટેવ પાડવી જોઈએ. જો તેઓ અત્યારથીજ પરાધીનતાને વશ બની જશે તો પછી ભવિષ્યમાં સ્વાવલંબનની આશા આકાશપુષ્પવત્ છે.

આપણા સમાજમાં એવી અનેક કુરીતિયો પ્રચલિત થઈ ગઈ છે કે જે સ્વાવલંબન વગર સુધરી શકે તેમ નથી. વર્તમાન સમયમાં દેશની સ્થિતિ અનુસાર એવી અનેક આવશ્યકતાઓ છે કે જેને માટે સ્વાવલંબી પુરૂષોનીજ ઘણીજ જરૂરીયાત છે. આપણા સમાજની કુરીતિઓ સુધારવાનું અને દેશની આવશ્યકતાઓ પુરી પાડવાનું કાર્ય કઠિનતાભર્યું છે એ સંદેહ વગરની વાત છે, પરંતુ એવે સમયેજ સ્વાવલંબી પુરૂષોની પરીક્ષા-કસોટી થાય છે. આજકાલ જેઓ વિદ્યાર્થીઓ છે, તેઓને થોડા દિવસમાં ઉક્ત કઠિન સમસ્યા પુર્ણ કરવાની તક મળશે. તે લોકોજ સફળ થશે કે જેઓ આત્મ-વિશ્વાસના આધાર ઉપર સ્વાવલંબનનો કંઈક વિકાસ કરી શકશે. ઉપર કહેવામાં આવ્યું છે કે આત્મ-વિશ્વાસજ સ્વાવલંબનની કુચી છે. જે મનુષ્ય સ્વયં પોતાની શક્તિઓ ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખશે, તેજ સ્વાવલંબી બનીને પોતાનાં ભાગ્યનો વિધાતા બની જશે અને પોતાના દેશ તથા સમાજની કંઈ ઉપયોગી સેવા પણ કરી શકશે. એથી ઉદ્દટું, જેઓ પોતાની શક્તિઓ ઉપર વિશ્વાસ નથી રાખતા અને જેઓને પરાવલંબન પ્રિય હોય છે તેઓ દાસત્વની શૃંગલામાંજ મૃતપાય: બની જશે. પાણીના પરપોટા માફક તેઓનું જન્મવું ન જન્મવા બરાબર છે.

—ચાલુ

વર્તમાન જગતને કેવા મનુષ્યો જોઈએ છે ?

૫૧

વર્તમાન જગતને કેવા મનુષ્યો જોઈએ છે ?

(હરિગીત)

જે વીર મનુજો વૃંદમાં વ્યક્તિત્વ ના ગુમાવતા,
વળગી રહીને નિશ્ચયોને આત્મભીતિ હઠાવતા;
ઉદ્દેશ એક અખંડ રાખી વિશ્વપાઠ પઢાવતા,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો જ્યોતિ જીવન લાવતા.

૧

સંસ્કાર સારા સંગ્રહી વૈરાગ્ય કષથી જે કસી,
જીવન તણા વૈરાગ્ય બળમાં જ્ઞાન ગર્ભિતતા વસી;
સિંહ સમ ત્યાગી થઈ વળી સિંહ સમ જીએ હસી,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો ભાવના હૃદયે વસી,

૨

નથી મૃચ્છતું એવા મનુષ્યો જગત્ બોજાડપ છે,
પુરૂષાર્થથી કિંતુ સદા જે જીવન ભગૃતિ રૂપ છે;
લોકોપયોગી જે બને ઉપકારમાં વળી રક્ત છે,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો પૂર્ણ નિર્ભર સત્વ છે.

૩

આડંબરો ના રાખતા ગ્રહો સત્વ સ્થિરતા શોભતા,
સંકીર્ણતાને દૂર કરી ઉત્સાહમાં જે રેલતા;
સાદી સમજશક્તિ વડે ઉપયોગિતા ઉપભવતા,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો તોફાન શક્તિ પ્રકાશતા.

૪

સર્વ દેશી વિકાસથી જે શક્તિઓ સંવર્ધતા,
વસ્તુ તણી જે અર્ધ બાબુ ના કદી અવલોકતા,
સ્વસ્થાન કદી ના ચુકતા ગંભીર દૃષ્ટિ દેખતા,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો વીર હાક વગાડતા.

૫

સદ્જ્ઞાનતંતુ જેમના અત્યંત હોય સચેતના,
મસ્તક વળી છે કુશળ વિવિધ વિચારના અભ્યાસમાં;
વિજ્ઞાનના ઊંડાણમાં મતિ જેમની અનુરકત છે,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો કર્મયોગે સકત છે.

૬

૫૨

મી આત્માનંદ પ્રકાશ.

હૃદયો વળી મૃદુ જેમનાં મ્હાતાં કલા સૌંદર્ય ને,
ધિક્કારતા જે અધમતા અવલોકતા શુભ કાર્ય ને;
સંસ્કરણ કેળવણી અને વ્યાયામમાં જે પૂર્ણ છે,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો આત્માશ્રદ્ધા પૂર્ણ છે.

૭

ચાલાક હાથો જેમના આંખો વિષે ઉત્સાહ છે,
સંસદ્ધિવેક વિષે સદા બળ બુદ્ધિમાં નહિ હાસ છે;
બળવાન બહાદુર કુશળ જીવન જેમનાં છે શાંતિમાં,
માગે જગત્ એવા મનુષ્યો ઝીલતા જળ ક્ષાંતિમાં.

૮

કૃતેહયંદ ઝવેરભાઈ.

સમયને અનુસરતું.

પવિત્ર પર્યુષણ પર્વ સમાપ્ત થયા છે, અને દરેક સ્થળે જૈન બંધુઓ જહેનોએ યથાશક્તિ દાન, તપ, શીયળ આદરી ભાવના ભાવી હશે. શ્રી કલ્પસૂત્ર વ્યાખ્યાન પૂજ્ય મુનિરાજોની અમૃતમય વાણીથી શ્રવણ કર્યું હશે. અત્રે પણ તેમજનેલ છે. ભાવનગરમાં આ વર્ષ ચાતુર્માસ રહેલા પૂજ્યપાદ શાંત મૂર્તિ પ્રવર્તકજી મહારાજ શ્રીકાન્તિવિજયજી મહારાજની અમૃત તુલ્ય વાણીવડે કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરેલ છે અને તે મહાત્માના હૃદયમાં રહેલ પૂર્ણ શાંતિના પરમાણું અત્રેના શ્રી સંઘમાં પ્રસરેલ હોવાથી પૂર્ણ શાંતિથી પર્યુષણ પર્વ વ્યતિત થયા છે. વધારે ખુશી થવા જેવું એ છે કે, પર્યુષણના કલ્પસૂત્રના વ્યાખ્યાનની સાથે મહાત્મા શ્રીગાંધીજીના શિષ્ય ભાઈ મણીલાલ કોઠારીનું આ પર્વ દરમ્યાન અત્રે આગમન થવાથી, તેમનું સ્વદેશી વસ્તુપ્રચાર પરનું વ્યાખ્યાન (ભાષણ) પણ સંઘના ઉપાશ્રયમાં સાથે થયું હતું. જેથી ઘણાંએ સ્વદેશી કપડા વાપરવાને પ્રતિજ્ઞા કરી હતી. ત્યારબાદ પૂજ્યપાદ પ્રવર્તકજી મહારાજશ્રી કાન્તિવિજયજી મહારાજે સ્વદેશી કાપડ માટેનું ઘણું અસરકારક શાસ્ત્રીય દાખલા દલીલ સાથે ભાષણ આપ્યું હતું. તેઓશ્રીએ જણાવ્યું કે ચોથા આરામાં પણ આ દેશમાં તમામ વસ્તુઓ બનતી અને આ દેશની પ્રજા તેજ વાપરતી હતી. કારણકે તે વખતે વિલાયત અમેરિકા કે તેના સંચાનું બનાવેલું કાપડ આવતું જ નહોતું. તેમજ રેંટીયા એ આપણો જન્મસિદ્ધ હક્ક છે. તે શ્રી સૂયગડાંગ સૂત્રમાં આવેલ શ્રીઆર્દ્રકુમારની કથા આ વાતની ખાત્રી આપે છે. પરમાત્માશ્રી મહાવીર

સ્વામીના વખતમાં શ્રેણીક રાજ્ય રાજ્ય કરતા હતા, તેમના પુત્ર અભયકુમારનો મિત્ર અનાર્ય દેશ (હાલનું એડન) ત્યાંના રાજાનો દીકરો આર્દ્રકુમાર હતો. તેને શ્રી જીનપ્રતિમાજી અભયકુમારે ભેટ મોકલી, તે જોઈ ઉહાપોહ કરતાં આર્દ્રકુમારને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું. આગલો ભવ જાણી દીક્ષા લેવાનો વિચાર થવાથી પોતાના પિતાને બુલાવો ખવરાવી ચાલી નીકળ્યા. દીક્ષા લીધી અને ભરતક્ષેત્રમાં શ્રી મહાવીર પ્રભુ પાસે આવતાં ભોગાવળી કર્મ બાકી રહેલ હોવાથી વચ્ચે રસ્તામાં આગલા ભવની સ્ત્રી ત્યાંના શ્રીમાન્ શેઠની પુત્રી ક્રીડા કરતી હતી તે પૂર્વભવના લેણદેણના સંબંધે તેને જોતાં સ્ત્રીના આગ્રહથી દીક્ષાથી મુક્ત થઈ તેને પરણ્યા. તે સ્ત્રીને તેમનાથી એક પુત્ર થયો, હવે આર્દ્રકુમારે કેટલાક વર્ષ પછી દીક્ષા લેવાની રજા માગી. તેમની સ્ત્રી તે સંયોગમાં રેંટીયો કાંતતી હતી. જે વખતે તેમના બાળક પુત્રે કહ્યું કે માતા ! આપણે શ્રીમંત છતાં તમે રેંટીયો કેમ કાંતો છો ? આવી મજૂરી કેમ કરો છો ? માતાએ કહ્યું, હે પુત્ર ! તારા પિતા દીક્ષા લઈ ચાલ્યા જશે તે વખતે હું પતિવ્રતા હોવાથી શિયળનું તેનાથી રક્ષણ થશે. પતિવિરહવાળી, પતિ-વિયોગી સ્ત્રીઓને માટે તેમના પતિવ્રત રક્ષણનું સાધન રેંટીયો છે. વિગેરે દ્રષ્ટાંતો આપી ઉક્ત પૂજ્યપાદ પ્રવર્તકજી મહાત્માએ સર્વને સચોટ અસર કરી હતી. ”

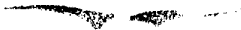
ઉપલા ભાષણોથી રેંટીયાની ઉપયોગિતા કેટલી છે તે સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે. વીશ પચીશ વર્ષ પહેલાં આપણા ઘરમાં પણ આપણી, માતૃશ્રીઓ હાશીઓ વગેરે રેંટીયો કાંતતી હતી, પરંતુ જ્યારથી પરદેશી ઉપર આપણે આધાર રાખતા શીખ્યા, પ્રમાદિ, મોજશોખી, શિથિલ બન્યા ત્યારથી તેવી વસ્તુઓનો લોપ થયો છે. રેંટીયો તે ગરીબની આજીવીકાનું સાધન એકલું હતું તેમ નથી, પરંતુ આગલા કાળમાં એટલે પરાપૂર્વથી-અનાદિ કાળથી પતિવ્રતપણાનું રક્ષણ કરવાનું સાધન, ઉદ્યોગી બનવાનું સાધન, સ્વાત્માવલંબી બનવાનું સાધન, આજીવિકાનું સાધન, નિરાધાર નિરાશ્રિત નહીં થવાનું સાધન, સ્વદેશી કાપડને ઉત્તેજનનું સાધન, અને ગરીબ, તવંગર, રાજા, રાંક પછી ગમે તે હો, ત્યાં સ્ત્રીઓનું એક અપૂર્વ કર્તવ્ય સાધન હતું જે બુલાઈ ગયું હતું, તેનો ઉદ્ધાર મહાત્મા શ્રી ગાંધીજીએ કર્યો છે. તે દરેક ઘરમાં તે હોવો જોઈએ અને તેનો ઉપયોગ થવો જોઈએ. સ્વદેશી ખાદી-કાપડ બનાવવા માટે પ્રથમ સુતર તૈયાર થવું જોઈએ, તે આનાથી થતું હોવાથી જેટલું વધારે થશે તેટલું સ્વદેશી કાપડ વધારે બનશે અને તેથી તેનો ઉપયોગ દરેક ખંડેનોએ વખત મેળવીને થોડો પણ અવશ્ય કરવો જોઈએ. ૬૦ કરોડ (સાઠ કરોડ) રૂપૈયાનું પરદેશી કાપડ હિંદુસ્તાનમાં આવતાં તેટલો પૈસો ત્યાં જાય છે, તે સ્વદેશી કાપડનો જેટલો પ્રચાર વધશે તેટલા ઓછા પૈસા ત્યાં જશે, તેથી દેશના

કારીગરો (વણુકરો) રેંટીઓ કાંતનાર આપણી બહેનોને તેટલો લાભ થશે એટલે આ દેશમાં તેટલો પૈસો રહેશે. જેમ જેમ સ્વદેશી કાપડનો પ્રચાર વધતો જશે તેમ તેમ તેવું નવી નવી જાતનું સાડું કાપડ હાથવણાટનું અહીં બનતું જશે; કારણકે આ દેશના કારીગરોને તેટલું વધારે વધારે લાભ-ઉત્તેજન તેનાથી મળ્યે જશે. જે સં-પૂર્ણ હાથવણાટની ખાદીના વસ્ત્ર પહેરવા (બહુ સારી ન થતી હોય તો સારી થાય ત્યાંસુધી) તૈયાર ન હોય તોપણ અમુક એકાદ કપડું તે અને વળી ખાકીનું છેવટે મીશ્ર આ દેશની મીલમાં બનતું છેવટે કાપડ વાપરવા તૈયાર થવું જોઈએ, પરંતુ ગમે તે રીતે પરદેશી કાપડનો પ્રચાર બંધ કરી સ્વદેશી કે આ દેશમાં ઉત્પન્ન થતું કાપડ અવશ્ય વાપરવા આ દેશની પ્રજાએ એકદમ તૈયાર થવું જોઈએ, જેથી દેશને અમુક વખતે આર્થિક મહાન લાભ થશે; બીજી વસ્તુઓ પણ આ દેશમાં ઉત્પન્ન થશે.

જેથી દરેક હિંદીની ફરજ છે કે પોતાના ઘરમાં એક રેંટીયો રાખીને તેના ઉપયોગ અવશ્ય કરવો જોઈએ. સ્વદેશમાં તૈયાર થતી ચીજોની બનાવટ અને તેની વહેંચણી એ સ્વદેશીનો જે ખરો અર્થ છે તેનો હિંદમાં બરાબર અમલ કરવા અમે ખાસ લલામણુ કરીએ છીએ.

ઉપરોક્ત ભાષણ સાથે કેશર માટે પણ વિવેચન થયું હતું. દેરાસરજીમાં વપરાતું કેશર પરદેશી અને હિંસાના તત્વવાળું હોવાથી તે પૂજા અને ચાંદલામાં સ્વદેશી ન આવી પહોંચે ત્યાં સુધી કે હિંસાના તત્વવાળું નથી તેમ ખાત્રી ન થાય ત્યાંસુધી (ભાદરવા શુદ્ધ ૮) ના રોજ શ્રીસંઘ મળી કાંઈ પણ તે સંબંધી ઠરાવ ન કરે ત્યાં સુધી) નહીં વાપરવા ઠરાવ થયો હતો. અને ભાદરવા શુદ્ધ ૮ શુક્રવારના રોજ મોટા દેરાસરજીના ઉપાશ્રયમાં શ્રીયુત્ અમરચંદ જસરાજના પ્રમુખ-પણા નીચે અત્રેનો શ્રી જૈન સંઘ એકઠો થયો હતો તે વખતે નીચે મુજબ સર્વા-નુમતે ઠરાવ પસાર થયો હતો.

“ જ્યાં સુધી ખાત્રીવાળું પવિત્ર સ્વદેશી કેશર મળી શકે નહિ ત્યાં સુધી અપવિત્ર અને રોગભેજવાળું કેશર દેરાસરમાં વાપરવાનું બંધ કરવું અને તેને બદલે ચંદન અને ખરાસ વાપરવું. ”

આચાર્ય શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિજી અને જયંતી.

૫૫

આચાર્ય શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિજી અને જયંતી.

જૈન દર્શનમાં આઠ પ્રભાવક કહેવામાં આવ્યા છે તેમાંથી શ્રીમદ્ હીર-વિજયસૂરિજી એક પ્રભાવક મહાત્મા થઈ ગયા છે એ નિર્વિવાદ સત્ય છે; દેવવિમલ ગણિ કૃત હીરસૌભાગ્ય કાવ્ય અને ળીજા ઐતિહાસિક ગ્રંથો એની સાક્ષી પુરે છે; ભાવનગરમાં આ વખતે પૂજ્ય મહાત્મા શ્રી પ્રવર્તકજી કાંતિવિજયજીનું ચાતુર્માસ હોવાથી શ્રીમદ્ હીરવિજયજી સૂરિના ઉપકારોની સ્મરણ તિથિ યાદ કરવા તેમની જયંતી ઉજવવા તે મહાત્માશ્રીએ જૈન સંઘને સૂચવ્યું, જેથી ભાદ્રપદ શુદ્ધ ૧૧ ને દિવસે વ્યાખ્યાન હોલમાં શ્રીપ્રવર્તકજીના અધ્યક્ષપણા નીચે જયંતી ઉજવવામાં આવી; ભાવનગરનો જૈન સંઘ ભૂતકાલીન મહાત્માઓની જયંતી ઉજવવામાં હજી ઘણોજ પછાત છે એમ અમોને કહ્યા સિવાય ચાલતું નથી; ખુદ મહાવીર પરમાત્માની જયંતી પણ કોઈ કોઈ વર્ષોમાં થતી નથી એ સંઘનું જયંતી તરફનું દુર્લક્ષ સૂચવે છે; અસ્તુ. આ પ્રસંગે શ્રીપ્રવર્તકજીની સૂચનાથી શ્રીમદ્ હીરવિજયજીસૂરિની જયંતી હવે પછી દર વર્ષે ઉજવવાનું મુકરર કરવામાં આવ્યું છે એ જૈન સંઘને માટે જેટલું શોભા ભર્યું છે તેટલુંજ એક મહાત્મા પુરૂષની કદર કરવાની લાગણીનું દર્શન પ્રકટ કરવા માટે છે.

ત્યારે હવે જયંતી એ શું ? અને તે કોની હોઈ શકે ? જે જે મહાપુરૂષો ભૂતકાળમાં થઈ ગયા છે તે તે મહાપુરૂષોને સ્મરણ ગોચર કરી એમનું પ્રતિબિંબ પોતાના હૃદયમાં જાગૃત કરી એમના ગુણોનું ઉત્કીર્તન કરી છેવટે એ ગુણોનું પોતાનામાં આરોપણ થાય તેવું ઇચ્છી એ મહાપુરૂષોની કદર કરવા પુરતુંજ નહિ પરંતુ એમના લક્ષ્યબિંદુને પકડવા પ્રયત્ન કરવા જેટલું આ સુધરેલા જમાનાનું મહા પુરૂષના સ્મરણચિહ્નરૂપ સંમેલન એ જયંતી છે; મહાપુરૂષોને યાદ કરવાનું આ જમાનાનું સંસ્કારી સ્વરૂપ દરેક કોમ ઘણું ખરે અંશે પોતાની માન્યતા પ્રમાણે કરે છે; જૈન કોમ પણ એવાજ આશયથી પોતાના પૂજ્ય મહાત્મા ને સ્મરણ ગોચર કરવા પ્રેરાયેલ છે; પરંતુ વ્યવહારમાં જેમ પ્રત્યેક કાર્યમાં વિવેક રાખ્યા વગર ગોચ્ય ન્યાય આપી શકતો નથી તેમ જયંતીને અંગે પણ તેમ સમજવાનું છે; પરંતુ પ્રવર્તકજી કાંતિવિજયજી મહારાજ જેવા અનુભવી મહાત્માના મુખદ્વારા શ્રીમદ્ હીર-વિજયસૂરિનું જીવન યથાર્થસ્વરૂપમાં મુકાય તેમાં આશ્ચર્ય નથી.

હવે જયંતી કોની હોઈ શકે ? એ પ્રશ્ન આપણી સન્મુખ આવે છે તે પ્રસંગે આપણે તેની યથાર્થ ઘટના વિચારવી જોઈએ; હુનિયાની દૃષ્ટિએ જે મહાત્મા હોય જેમનું જીવન પરાંપકાર પરાયણ, સંયમશીલ અને જૈન દર્શનની ઉન્નતિ માટે હમેશાં નલસત્તા હોય અને જેઓ પોતે સ્પષ્ટાથી રહિત હોઈ કેવળ એ તરફ શાંતિમય

૫૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કિરણો ફેંકતા હોય તેવા પુરૂષની જ્યંતી એજ વાસ્તવિક અને વિવેક યુક્ત હોય છે. જેમ જીવન ચરિત્રો પણ તેના નાયકમાં દોષો કરતાં ગુણોનો સરવાળો વધારે તેવી વ્યક્તિનાજ અન્ય મનુષ્યોને અનુકરણીય હોય છે તેવીજ રીતે જ્યંતી માટે પણ સમજવાનું છે; આ રીતે ગુણાધિક મનુષ્યની જ્યંતી જ્યારે બીજાઓને ગુણ ઉત્તમક રવાનું અને વિકાસ કરવાનું સાધન હોય છે તો પંચમહાવ્રત ધારી, જૈન તત્ત્વજ્ઞાનરૂપ ક્ષેત્રમાં વાદી તરીકે કામ કરનાર, અકબ્બર જેવા છત્રીશ હબ્બર ચામડાંનું હડાણું કરનાર અને દરરોજ ચઢીની સવાશેર જીભનું પ્રાશન કરનારા પ્રચંડ હિંસક અનાર્થ સમ્રાટને પોતાના બુદ્ધિબળથી વશ કરી તેની હિંસક વૃત્તિને અટકાવી દયામય ધર્મમાં સ્થાપનાર, અને તેજ દિલ્લીશ્વર સમ્રાટ પાસેથી શત્રુન્યાદિક તીર્થના હક્કો ફરમાન રૂપે લિખિતપણે મેળવી ભવિષ્યની જૈન પ્રજા ઉપર અંતરંગ ઉપકાર કરનાર શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિની જ્યંતી એમની અવસાન તિથિને નિમિત્તે ઉજવાય એ સુદિન જૈન સંઘને ઉત્સવનોજ ગણાય.

પ્રવર્તકજી કાંતિવિજયજી મહારાજ એ પ્રકાશિત કરેલા એ મહાત્માના જીવનમાં મુખ્ય તત્ત્વો આ પ્રમાણે દૃષ્ટિગોચર થાય છે.

(૧) એમનો જન્મ અને દીક્ષાકાળ. (૨) સમ્રાટ અકબ્બરનો તેમની સાથેનો પરિચય (૩) સમ્રાટનો તેમના તરફ વિશ્વાસ અને પ્રેમ (૪) અકબ્બર બાદશાહનું હિંસાથી તેમણે કરાવેલું નિવર્તન (૫) સ્વર્ગવાસ પહેલાં એમણે બતાવેલું અગાધ આત્મબળ.

એમનો જન્મ અને દીક્ષા કાળ.

વિક્રમ સંવત્ ૧૫૮૩ના માગશીર્ષ શુદ્ધ ૯ પાલજીપુર (પ્રા-પ્રહ્લદનપુર) માં એસવાળ ગૃહસ્થ કરાશાહને ત્યાં ધર્મપત્ની નાથી એ બન્નેના કુળ ભૂષણ રૂપ પુત્રનો જન્મ થયો જેનું નામ હીરજી રાખવામાં આવ્યું. નાની ઉંમરથી એમની ચાલાકી અને તેજસ્વીપણું અદ્વિતીય હતાં. લગભગ બારવર્ષની ઉંમર પછી માતાપિતા પૂર્વ સંયોગાનુસાર સ્વર્ગવાસી થયા; તેવામાં પાટણમાં વિજયદાનસૂરિની ધર્મ દેશનાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થયો; મહાપુરૂષ જગત્ને ઉપકાર કરવા નીકળી પડવાની તૈયારીમાં જ હોય છે માત્ર તેમને નિમિત્તનીજ અપેક્ષા હોય છે તદ્દનુસાર તેમના કોમળ હૃદય ઉપર અસર થતાં સં ૧૫૮૬ માં દીક્ષા ગ્રહણ કરી અને હીરહર્ષ નામ રાખવામાં આવ્યું. ન્યાય અને વ્યાકરણથી સિદ્ધ જૈન તત્ત્વજ્ઞાનનો પરિચય

૧ સાત ફરમાનો જુદા જુદા મેળવેલા છે તે સૂરીશ્વર સમ્રાટના પુસ્તકમાં દર્શાવેલ છે. જેમાંના ચાર અકબ્બર બાદશાહના છે અને ત્રણ જહાંગીર બાદશાહના છે તે તેમના શિષ્ય વિજયદેવસૂરિના લિખિત પ્રયાસનું ફળ છે.

આચાર્ય શ્રીમદ્ દીરવિજયસૂરિજી અને જયંતી.

૫૭

કુશાગ્ર બુદ્ધિથી બહુ થોડા વખતમાં કરીલીધો અને વધતાં વધતાં છેવટે સં. ૧૬૧૦ માં શ્રી સંઘ તરફથી આચાર્યપદ સમર્પણ કરવામાં આવ્યું.

સમ્રાટ અકબરનો તેમની સાથેનો પરિચય.

આ વખતે હિંદુસ્તાનના પાટનગર દિલ્લીની ગાદીએ અકબર બાદશાહનું શાસન ચારે તરફ ગવાઈ રહ્યું હતું તેવા સમયમાં બાદશાહ અને સૂરીશ્વરનો પરીચય કેવી રીતે થયો તેને માટે સૂરીશ્વર અને સમ્રાટ પુસ્તકમાં આ રીતે જણાવેલું છે.

[“એક વખત અકબર બાદશાહ મહેલના ઝૂંખે બેસી નગરચર્યા જોઈ રહ્યો હતો. તે વખત તેના કાનમાં વાજિંત્રોનો અવાજ પડ્યો. આ અવાજ સાંભળી તેણે પોતાની પાસે ઉભેલા એક નોકરને પૂછ્યું:—‘આ ધામધુમ શાની છે ?’ તેણે જણાવ્યું કે — ‘ચાંપા નામની એક શ્રાવિકાએ છ મહીનાના ઉપવાસો કર્યા છે. તે ઉપવાસ એવા કે—જ્યારે જરૂર પડે ત્યારે માત્ર દિવસે ગરમ પાણી સિવાય કોઈ વખતે બીજી કંઈ પણ વસ્તુ મેઠાંમાં નાખી શકાય નહિ, અને તે નિમિત્તે આ વાજિંત્રો વાગી રહ્યાં છે.

‘છ મહીનાના ઉપવાસ, આ શબ્દ સાંભળતાંજ બાદશાહ તો આશ્ચર્યમાં ગરકાવ થઈ ગયો. ‘મુસલમાનો એક મહીનાના રોજ કરે છે, તેમાં પણ રાત્રે તો પેટ ભરીને ખાય છે, તેમાં તો કેટલુંએ કપટ પડે છે, તો પછી બીલકુલ ભોજન લીધા સિવાય છ મહીનાના ઉપવાસ કેમ થઈ શકે ?’ આ શંકા તેના હૃદયમાં ઉપસ્થિત થઈ, અને તેથી તેણે આ વાતની ખાતરી કરવાને માટે મંગલચૌધરી અને કામરૂખાન નામના પોતાના બે માણસોને ચાંપાને ત્યાં મોકલ્યા. આ બંનેએ ત્યાં જઈ વિનયભાવથી પૂછ્યું:—

બહેન ! તમારાથી આટલા બધા દિવસો સુધી ભૂખ્યા કેમ રહી શકાય છે ? એક દિવસ બપોરે ભોજન ન થયું હોય, તો શરીર ધ્રુજવા લાગે છે, તો પછી આટલા બધા દિવસ સુધી અન્ન વિના કેમ ચાલી શકે ?’

ચાંપાએ કહ્યું—‘લાઈઓ ! આવી તપસ્યા કરવી, એ મારી શક્તિથી બહારનું કામ છે. પરંતુ દેવ—ગુરૂની કૃપાથીજ હું આ તપસ્યા કરું છું, અને આનંદપૂર્વક ધર્મ ધ્યાનમાં દિવસો ગુજરું છું !’

ચાંપાનાં પરમ આસ્તિકતાવાળાં આ વચનો સાંભળી તેઓને એમ પૂછવાનું મન અવશ્ય થઈ આવ્યું કે—આ બાઈના દેવ અને ગુરૂ કોણ છે, કે જેના પ્રતાપથી આ બાઈમાં આટલી બધી શક્તિ આવી છે ?

પોતાની આજ્ઞાસા પૂર્ણ કરવાને તેમણે જ્યારે પૂછ્યું, ત્યારે ચાંપાએ કહ્યું —‘મારા દેવ ઋષભાદિ તીર્થંકરો છે, કે જેઓ સમસ્ત પ્રકારના દોષો અને જન્મ

મરણથી રહિત થયેલા છે, અને મારા ગુરૂ હીરવિજયસૂરિ છે કે-જેઓ કંચન કામિનીના ત્યાગી થઈ આમાનુગ્રામ વિચરી જગતને કલ્યાણનો ઉપદેશ આપે છે. ’

મંગલચૌધરી અને કમરૂખાને બાદશાહ પાસે આવી ઉપરની તમામ હકીકત નિવેદન કરી. બાદશાહની આ વખતે તીવ્ર ઇચ્છા થઈ કે-આવા મહાપ્રતાપી સૂરિનાં દર્શન અવશ્ય કરવાં જોઈએ. આ વખતે બાદશાહને એમ પણ વિચાર થયો કે-ઈતિમાદખાન ગુજરાતમાં ઘણું રહેલ છે, માટે તે હીરવિજયસૂરિથી પરિચિત હશે. આથી તેણે ઇતિમાદખાનને બોલાવી પૂછ્યું-‘શું તમે હીરવિજયસૂરિને જાણો છો ?’ ઇતિમાદખાને કહ્યું:-‘હા હજુર, હીરવિજયસૂરિ એક સાચા ફકીર છે. એકા ગાડી, ઘોડો વિગેરે કંઈ પણ વાહનમાં બેસતા નથી. હમેશાં પગે ચાલી આમાનુગ્રામ ફરે છે, દ્રવ્ય રાખતા નથી, સ્ત્રીથી સર્વથા દુર રહે છે, અને હમેશાં ઇશ્વરની બંદગી કરી લોકોને સારો સારો બોધ આપવામાંજ દિવસો ગુજારે છે. ’

ઇતિમાદખાનના આ વચનોથી બાદશાહની ઉત્કંઠામાં કઈક વધારો થયો અને તેની સંપૂર્ણ ઇચ્છા થઈ કે-‘આવા સાચા ફકીરને અવશ્ય આપણા દરબારમાં બોલાવવો જોઈએ, અને તેમનો ઉપદેશ સાંભળવો જોઈએ. ’

આવાજ પ્રસંગમાં એક દિવસ નગરમાં નિકળેલો એક મોટો વરઘોડો તેની દૃષ્ટિમાં પડ્યો. અનેક પ્રકારના વાજિત્રો અને હજારો મનુષ્યોની ભીડ તેના જોવામાં આવી. તેજ વખત તેણે ટોડરમદલે પૂછ્યું-‘આટલાં બધાં માણસોની ભીડ અને આ વાળાં-એ બધું શાને માટે છે ? ટોડરમદલે કહ્યું-‘સરકાર ! જે બાઈએ છ મહીનાની તપસ્યા કરી હતી, તે તપસ્યા આજે પૂરી થઈ છે, તેની ખુશાલીમાં શ્રાવકોએ આ વરઘોડો ચઢાવેલો છે.

બાદશાહે ઉત્સુકતાપૂર્વક પુનઃ પૂછ્યું-‘તો શું, તે બાઈ પણ આ વરઘોડામાં સામેલ છે ?

ટોડરમદલે કહ્યું-‘હા હજુર ! તે બાઈ ઉત્તમોત્તમ વસ્ત્રો અને આભૂષણોથી સુસજ્જિત થઈ પ્રસન્નતાપૂર્વક એક પાલખીમાં બેઠી છે. તેની સામે કૂલો અને સોપારી વિગેરેથી ભરેલા કેટલાક થાળો રાખવામાં આવ્યા છે. ’

આમ વાતો થતી હતી, તેવામાં વરઘોડો બાદશાહી મહેલ પાસે આવ્યો. બાદશાહે વિવેકથી માણસોને મોકલી માનપૂર્વક આંખાબાંધને પોતાના મહેલમાં બોલાવી, અને વિનયપૂર્વક પૂછ્યું-‘માતાજી ! તમે કેટલા અને કેવી રીતે ઉપવાસો કર્યા ?’

આંખાએ કહ્યું-‘પૃથ્વીનાથ ! મેં છ મહીના સુધી અનાજ લીધું નથી. માત્ર

આચાર્ય શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિજી અને જયતી,

૫૯

કોઈ કોઈ વખત વધારે તૃષ્ણા લાગતી, ત્યારે દિવસના ભાગમાં ગરમ પાણી થોડું થોડું પી લેતી. એવી રીતે મારો છમાસી તપ આજે પૂર્ણ થયો છે.’

બાદશાહે આશ્ચર્યાન્વિત થઈ કહ્યું—‘આઈ ! આટલા ગંધા ઉપવાસ તમારાથી કેમ થઈ શક્યા ?’

ચાંપાએ દઢતા અને શ્રદ્ધાપૂર્વક કહ્યું—‘મારા ગુરૂ હીરવિજયસૂરિના પ્રતાપથીજ હું આટલી તપસ્યા કરી શકી છું.’

જે કે, બાદશાહ મંગળચૌધરી અને કમરૂખાનને પહેલાં મોકલીને ચાંપાની આ હકીકતથી વાકેફ થયો હતો, છતાં કુદરતનો કાયદો છે કે—બીજાના મુખથી સાંભળેલી વાતમાં જેટલો આનંદ અને લાગણી ઉદ્ભવે છે, તેના કરતાં સાક્ષાત્કારથી કંઈ ગુણે આનંદ અને લાગણી ઉત્પન્ન થાય છે અને તેટલાજ માટે બાદશાહે ‘ભણવા છતાં ફરી શા માટે પૂછ્યું ?’ એવી મનમાં લગાર પણ શંકા લાવ્યા સિવાય ઉપર્યુક્ત હકીકત આસ ચાંપાનેજ પૂછીને પોતાની જિજ્ઞાસા પૂરી કરી. આ વખતે બાદશાહે એ પણ પૂછીને પોતાનું સમાધાન કરી લીધું કે—‘હીરવિજયસૂરિ અત્યારે ક્યાં બીરાજે છે ?’ તેને ચાંપાના કહેવાથી માલૂમ પડ્યું કે સૂરિશ્વરજી અત્યારે ગુજરાત પ્રાંતના ગંધાર નગરમાં બિરાજે છે.

બાદશાહ ચાંપાની બધી વાતોથી બહુ ખુશી થયો. તેણે પોતાના મનમાં નિશ્ચય કર્યો કે—ગમે તે રીતે પણ હીરવિજયસૂરિને અહિં બોલાવવા યત્ન કરવો.

“એક વખત અકબર બાદશાહ મહેલના ઝરૂખે બેસી ચર્ચા જોઈ રહ્યો હતો. ગમે તે રીતે પણ હીરવિજયસૂરિને અહિં બોલાવવા યત્ન કરવો.”

આ રીતે મુકરર થયા પછી ગંધાર નગર કે જ્યાં હીરવિજયસૂરિ હતા ત્યાંના શ્રાવકો ઉપર સોનેરી ફરમાન મોકલવામાં આવ્યું કે—

“હાથી ઘોડા પાલખી અને બીજી રાજ્ય સામગ્રી સાથે સન્માન અને ધામધુમપૂર્વક શ્રી હીરવિજયસૂરિને અહિં મોકલો.”]

સમ્રાટનો તેમના તરફ વિશ્વાસ અને પ્રેમ.

સૂરિજી વિહાર કરી પધાર્યા અને અકબર બાદશાહના પરિચયમાં આવ્યા પછી પરમાત્મા મહાવીરના સિદ્ધાંતોને યથાર્થ રીતે યુક્તિપૂર્વક સમજાવી પરસ્પર પ્રેમ ઉત્પન્ન કરી શક્યા અને બાદશાહનું વલણ તેમના તરફ ઢળવા લાગ્યું. ચમત્કાર વગર નમસ્કાર નથી એ ન્યાયે શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિએ બાદશાહને ‘અટક’ નો અજેય કિલ્લો મંત્રબળથી ક્ષણવારમાં છતાવી આપ્યો. અને બાદશાહનો અધિક પ્રેમ સંપાદન કર્યો. જુદા જુદા ધર્મોની ચર્ચામાં જૈન દર્શનની સિદ્ધિ—અહિંસાની સિદ્ધિ એવી સચોટ રીતે પ્રતિપાદન કરતા કે બુદ્ધિશાળી બાદશાહ તેમના ઉપર વિશ્વાસ અને પ્રેમથી રંગાઈ ગયો. આ પ્રસંગમાં શતાવધાની શાંતિચંદ્ર ગણી

વિગેરે ૧૩ પંડીતો તેમના શિષ્ય રત્નો અને સહાધ્યાયીઓ તેમને મદદગાર રૂપે સાથેજ હતા.

બાદશાહનું હિંસાથી કરાવેલું નિવર્તન.

વિશ્વાસ અને પ્રેમ સંપાદન કર્યા પછી એમના જેવા મહાત્માને જૈન દર્શનનો પ્રભાવ સ્થાપન કરવાનો હતો એટલુંજ નહિ પરંતુ બાદશાહને દુર્ગતિમાંથી બચાવી લેવાનો હેતુ હતો. ધીમે ધીમે સમ્રાટ પાસે પોતાના રાજ્યમાં નીચે મુજબ કાર્યો કાયદાના અમલ રૂપે ઢંઢેરાથી પ્રકટ કરાવ્યા.

‘પશૂસણના આઠ દિવસ અને’ચાર દિવસ વધારે એટલે બાર દિવસો, બાદશાહના જન્મનો આખો મહિનો, રવિવારના દિવસો, ઇદના અને સંક્રાંતિના દિવસો, નવરોજના દિવસો વગેરે તમામ દિવસોમાં અમારિતું પાલન કરવું—કોઈએ જીવહિંસા કરવી નહિ.’ બાદશાહે પોતે માંસાહાર બંધ કર્યો અને અનેક જીવોને અભય આપ્યું. જે બાદશાહ તમા ગુણના સંસ્કારો વારસામાં લઈને જન્મ્યો હતો તે સૂરિજી જેવા સત્વગુણીના પરિચયથી હિંસાના પ્રચંડ પાપથી નિવૃત્ત થઈ ઘણું અંશે સત્વગુણી બની ગયો હતો. મહાત્માઓનો પરિચય—સત્સંગ હમેશાં ઉત્તમોત્તમ રૂપે ઉપજાવે એમાં આશ્ચર્ય જેવું કશું નથી. ત્યારપછી પ્રજાને પીડનાર ‘જીજ્યાવેરો’ પણ બાદશાહને સમજાવી માફ કરાવ્યો અને પ્રજાવર્ગને સુખી કરવામાં સહાયબૂત થયા.

સ્વર્ગવાસ પહેલાં એમણે બતાવેલું આત્મબળ.

શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિ સં. ૧૨૫૧ નું ચાતુર્માસ પૂર્ણ કરીને ઊનાથી જ્યારે વિહાર કરવા લાગ્યા ત્યારે તેઓનું શરીર અસ્વસ્થ હોવાના કારણે સંઘે વિહાર કરવા દીધો નહિ, જેથી સૂરિજીને ત્યાંજ રહેવું પડ્યું તે સંબંધમાં તેમના જીવનની છેદી ઘડીમાં તેમનું અડગ ધૈર્ય કેવું હતું ? તેમના આત્માને અગ્નિતાપમાં સુવર્ણ કસાય તેમ કસવાને વ્યાધિનો જે વિકટ પ્રસંગ ઉપસ્થિત થયો હતો અને તેમાં તેઓ ખરેખરા જાત્ય સુવર્ણ તરીકે સિદ્ધ થયા હતા તે દર્શાવનારો હૃદયને હચમચાવનારો પ્રસંગ સૂરિશ્વર અને સમ્રાટ પુસ્તકમાં આ રીતે વર્ણવવામાં આવેલો છે.

[“જે રોગના કારણે સૂરિજીને પોતાનો વિહાર બંધ રાખવો પડ્યો, તે રોગે વિહાર બંધ રાખવા છતાં શાન્તિ તો નજ પડી. દિવસે દિવસે તે રોગ વધતોજ ગયો, ત્યાં સુધી કે પગે સોજા પણ ચડી આવ્યા. શ્રાવકો ઔષધને માટે તમામ પ્રકારની સગવડ કરવા લાગ્યા; પરંતુ સૂરિજીએ તેમ કરવાની યાજ્ઞી નાજ પાડી. તેમણે કહ્યું:—“ ભાઈઓ ! મારે માટે દવાની તમે જરા પણ ખટપટ કરશો નહિ.

આચાર્ય શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિજી અને જયંતી.

૬૧

ઉદયમાં આવેલાં કર્મો સમભાવ પૂર્વક મારે ભોગવવાં, એજ મારો ધર્મ છે. આ રોગોથી ભરેલા અને વિનશ્વર શરીરને માટે અનેક પ્રકારનાં પાપવાળાં કાર્યો કરવાં, એ મને વ્યાજબી લાગતું નથી. ’

વિધિ-અપવાદને જાણનારા શ્રાવકોએ સૂરિજીને કેટલાંક શાસ્ત્રીય પ્રમાણો આપી એમ ઠસાવવા પ્રયત્ન કર્યો કે-અપવાદ માર્ગે આપના જેવા શાસન પ્રભાવક ગચ્છના નાયક સૂરીશ્વરને માટે રોગ નિર્વાણાર્થ કંઈ દોષ સેવવો પડે, તો તે શાસ્ત્ર-યુક્તજ છે; પરન્તુ સૂરિજીએ તેમનું માન્યુંજ નહિ. સૂરિજી આ અપવાદ માર્ગથી અબલુયા નહિ હતા. તેઓ શાસ્ત્રોના પારગામી હતા, ગીતાર્થ હતા અને મહાન અનુભવી હતા. એટલે તેમનાથી આ હકીકત અબાણી નહોતી; છતાં તેઓ સખત નિષેધ કરતા હતા, એનું કારણ એજ હતું કે, તેઓના સમજવામાં ચોક્કસ આવ્યું હતું કે ‘હવે મારું આયુષ્ય અદ્ય છે; હવે તો મારે બીજાં બાહ્ય ઉપ-ચારો ઔષધો કરતાં ધર્મોષધિનું સેવનજ વિશેષતયા કરવું જોઈએ. થોડી જિંદગીને માટે એવા આરંભ-સમારંભવાળી દવાઓ કરવાની શી જરૂર છે. ’ ખસ, આજ કારણથી તેઓ શ્રાવકોને નિષેધજ કરતા રહ્યા. શ્રાવકોને બહુ દુઃખ થયું. તેઓ ઉપવાસ કરીને બેસી ગયા. ‘સૂરિજી દવા નહિ કરવા દે, તો અમે તો કોઈ ભોજન કરવાના નથી. ’ આવો નિયમ કરીને બેસી ગયા. ઋષભદાસ કવિ તો ત્યાં સુધી કહે છે કે-સૂરિજીએ દવા નહિ કરવા દેવાથી જેમ ગૃહસ્થો ઉપવાસ કરીને બેસી ગયા, તેમ કેટલીક બાઈઓએ તો પોતાનાં બાળકોને ધવરાવવાં પણ બંધ કર્યાં. આખા ગામમાં હોહા મચી ગઈ. સૂરિજીના શિષ્યોને પણ બહુ લાગી આવ્યું. સોમવિજયજીએ સૂરિજીને સમજવતાં કહ્યું-‘ મહારાજ ! આમ કરવાથી શ્રાવકોનાં મન સ્થિર રહેશે નહિ. જેમ આપ દવા કરવાની ના પાડો છો, તેમ શ્રાવકો અને શ્રાવિકાઓ નહિ બાવા-પીવાની હઠ લઈને બેસી ગયાં છે; માટે આપે સંઘના માનની ખાતર પણ દવા કરવાની ‘હા’ પાડવી જરૂરની છે. પૂર્વ ઋષિયોએ પણ રોગો ઉપસ્થિત થતાં ઔષધોપચાર કરેલ છે એ વાત આપનાથી અબાણી નથી. ભલે શુદ્ધ અને થોડું ઔષધ થાય, પરન્તુ કંઈક તો આપે છૂટ આપવીજ જોઈએ.

સોમવિજયજીના વિશેષ આગ્રહથી પોતાની પ્રત્યક્ષવિરૂદ્ધ પણ સૂરિજીએ દવા કરવાની છૂટ આપી. સંઘ ઘણો ખુશી થયો. સ્ત્રિઓ બાળકોને ધવરાવવા લાગી. સારા દક્ષ વેદો વિવેકપૂર્વક દવા શરૂ કરી અને દિવસે દિવસે વ્યાધિમાં કંઈક ઘટાડો થવા લાગ્યો. પરન્તુ શરીરશક્તિ એવી નજ થઈ કે જેથી તેઓ સુખે સમાધિ-જ્ઞાન-ધ્યાન-ક્રિયામાં તત્પર રહી શકે.

હીરવિજયસૂરિના પ્રધાનશિષ્ય અને તેમના પાટના અધિકારી વિજયસેનસૂરિ

૬૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આ વખતે અકબર બાદશાહની પાસે લાહોરમાં હતા. સૂરિજીને ગચ્છની સાર-સંબંધી વધારે ચિંતા રહ્યા કરતી હતી. ‘વિજયસેનસૂરિ છે નહિ’, તેઓ ઘણે દૂર છે. જો નજીક હત, તો બોલાવીને ગચ્છ સંબંધી તમામ બલામણ કરી દેતે. આજ વિચારો તેમના હૃદયસાગરમાં વારંવાર ઉભરી આવતા હતા. છેવટે તેમણે આ વખત પોતાની પાસેના બધા સાધુઓને એકઠા કરી કહ્યું કે ‘જેમ જાને તેમ જલદી વિજયસેનસૂરિ અહિં આવે, તેવા પ્રયત્ન કરો.’

સાધુઓએ વિચાર કરી બીજા કોઈ માણસને ન મોકલતાં ધનવિજયજીનેજ લાહોર તરફ રવાના કર્યા. ઘણી લાંબી ખેપો કરીને તેઓ બહુ જલદી લાહોર પહોંચ્યા અને સૂરિજીની બીમારી સંબંધી તથા તેઓને સૂરિજી વારંવાર યાદ કરે છે તે સંબંધી સમાચાર કહ્યા. વિજયસેનસૂરિ તેમના આ સમાચારથી બહુ ચિંતા-તુર થયા. તેમના શરીરમાં એકાએક શિથિલતા આવી ગઈ. તેમના હૃદયમાં એકદમ ધ્રાસકો પડ્યો અને પગ ઢીલા થઈ ગયા. તેઓ એકદમ બાદશાહ પાસે ગયા અને સૂરિજીના વ્યાધી સંબંધી અને પોતાને તેડાવવા સંબંધી વાત કરી. બાદશાહ આ વખતે રહેવા માટે આગ્રહ કરી શકે તેમ નહોતો. આ અનિવાર્ય કારણે તેમને ગુજરાત જવા માટે સમમતિ આપવીજ જોઈએ, એ વાત બાદશાહના હૃદયમાં આવી ગઈ, અને તેથી તેણે વિજયસેનસૂરિને ગુજરાતમાં જવાની સમમતિ આપી; તેમ પોતાના તરફથી સૂરિજીને દ્રવ્યા કહેવાની પણ બલામણ કરી.

વિજયપ્રશસ્તિ મહાકાવ્યના કતાનો મત છે કે—‘વિજયસેનસૂરિ, અકબર બાદશાહ પાસે નંદિવિજયજીને મૂકીને જ્યારે તેઓ ગુજરાતમાં આવતાં મહિમનગરમાં આવ્યા, ત્યારે તેમને હીરવિજયસૂરિની બીમારી સંબંધી પત્ર મળ્યો હતો.’

ગમે તેમ હો, પરંતુ હીરવિજયસૂરિની બીમારી વખતે તેઓ તેમની પાસે નહિ હતા અને તેમને જલદી આવવાને સૂચના કરવામાં આવી હતી, એમાં તો બેમત છેજ નહિ.

બીજી તરફ હીરવિજયસૂરિની વ્યાધિમાં જેમ વધારો થતો ગયો, તેમ તેઓને વિજયસેનસૂરિની અવિદ્યમાનતાના બેદમાં પણ વધારોજ થતો ગયો. ‘હજી સુધી તેઓ કેમ ન આવ્યા ? જો આ વખતે તેઓ મારી પાસે હતા, તો છેવટના પ્રસંગે અનશનાદિ ક્રિયા કરવામાં મને વણા ઉઠાસ થાત.’ આજ વિચારો તેમને વારંવાર થયા કરતા.

ગમે તેટલા વિચારો થવા છતાં અને ગમે તેટલી ઉતાવળ કરવા છતાં, મનુષ્ય જાતિથી જેટલું ચલાતું હોય, તેટલુંજ ચલાય છે. મનુષ્યોને કંઈ પાંગો નથી લાતી.

આચાર્ય શ્રીમદ્ દીરવિજયસૂરિજી અને જયંતી.

૬૩

કે જેથી ઉઠીને પ્રચિત્ત સ્થાને જઈ શકાય. તેમ વિજયસેનસૂરિ એક જૈન સાધુ હોઈ એ પણ એમનાથી બને તેમ નહોતું કે—એકબર બાદશાહના ખાસા કોઈ પવનવેળી થોડા પર સવાર થઈને એકદમ લાંબોરથી ઊના જઈ શકે.

દીરવિજયસૂરિ વિજયસેનસૂરિને આવવાની જેટલી પ્રતીક્ષા કરી રહ્યા હતા. તેટલીજ બદકે તેથી પણ વધારે વિજયસેનસૂરિ દીરવિજયસૂરિની સેવામાં જલદી પહોંચવાની ઉત્કટ પ્રવ્રજા રાખતા હતા. પરંતુ કરે શું ? ઘણા દિવસો વ્યતીત થઈ જવા છતાં વિજયસેનસૂરિ આવી પહોંચ્યા નહિ, ત્યારે સૂરિજીએ એક દિવસ બધા સાધુઓને એકઠા કરી કહ્યું કે—

“વિજયસેનસૂરિ હજૂ સુધી આવ્યા નહિ. હું ચાહતો હતો કે—તેઓ મને જેવટની ઘડીએ મળ્યા હત, તો સમાજ સંબંધી કઈક બલામણુ કરત. ખેર, હવે મને મારું આયુષ્ય ટુંકું લાગે છે, મારે તમારી બધાંઓની સમ્મતિ હોય, તો હું આત્મકાર્ય કરું.”

દીરવિજયસૂરિનાં આ વચન સાંભળી સાધુઓ ગળગળા થઈ ગયા. સોમ-વિજયજીએ કહ્યું—“મહારાજ આપ લગાર પણ ચિતાં ન કરો. આપે તો આવા વિષમકાળમાં પણ આત્મસાધન કરવામાં કંઈ ક્યાસ રાખી નથી. ત્યાગ, વૈરાગ્ય, તપસ્યા, ધ્યાન અને જ્ઞાનત્યાદિ ગુણો તથા અસંખ્ય જીવોને અભયદાન આપવા—અપાવવા વડે કરીને આપે તો આપના જીવનની સાર્થકતા કરી લીધી છે. આપ બેક્રિકર રહો, આપને બહુ જલદી આરામ થઈ જશે અને વિજયસેનસૂરિ પણ જલ-દીજ આપની સેવામાં આવી પહોંચશે.”

સૂરિજીએ આના ઉત્તરમાં વધારે ન કહેતાં માત્ર એટલું જ કહ્યું—“તમે કહો છો તે ઠીક છે, પરંતુ ચામાસુ બેગ્રી ગયું છે અને હજૂ સુધી વિજયસેનસૂરિ આવ્યા નહિ. ન માલૂમ તેઓ ક્યારે આવશે ?”

સોમવિજયજીએ પુનઃ એજ કહ્યું—“મહારાજ ! આપ બહુ જલદી નિરાખાધ થઈ જશો અને વિજયસેનસૂરિ પણ શીઘ્ર આવી પહોંચશે.”

એમ સમજાવતાં સમજાવતાં પંજૂસણ સુધી દિવસો કાઢી નાખ્યા. એ નવાઈ જેવી હકીકત છે કે—આવી અવસ્થામાં પણ સૂરિજીએ પોતે પંજૂસણમાં કદપસ્-ત્રતું- વ્યાખ્યાન વાંચ્યું હતું. પરંતુ વ્યાખ્યાન વાંચવાના પરિશ્રમથી તેમનું શરીર વધારે શિથિલ થઈ ગયું. પંજૂસણ પૂરાં થયાં અને સૂરિજીને પોતાના શરીરમાં વધારે શિથિલતા જણાઈ, ત્યારે તેમણે બાદરવા સુદી ૧૦ (વિ. સં. ૧૬૫૨) ના દિવસે મધ્યરાત્રિએ પોતાની સાથેના વિમલહર્ષ ઉપાધ્યાય વિગેરે તમામ સાધુ-ઓને એકઠા કરી કહેવા લાગ્યા :—

“ મુનિવરો, મેં મારા જીવનની આશા હવે છોડી દીધી છે, ઠીકજ છે. જન્મે છે તે અવશ્ય મરેજ છે. બહેલાં કે મોડાં-બધાઓને તે માર્ગ લેવાનો છે. તીર્થંકરો પણ આ અટલ સિદ્ધાન્તથી છૂટી શક્યા નથી. અરે, આયુષ્યને ક્ષણમાત્ર વધારવાને પણ કોઈ સમર્થ થઈ શકતું નથી. માટે તમે લગાર પણ ઉદ્દેગ કરશો નહિ. વિજય-સેનસૂરિ અહિં હત, તો હું તમારા-બધાઓ માટે યોગ્ય ભલામણ કરત. કલ્યાણ-વિજય ઉપાધ્યાય પણ છેવટે મળ્યા નહિ. ખેર, હવે હું તમને જે કંઈ કહુંવા, માણું છું તે એ છે કે-તમે કોઈ પણ જાતની ચિંતા કરશો નહિ. તમારી બધીએ આશાઓ વિજયસેનસૂરિ પૂર્ણ કરશે. તેઓ શૂરવીર, સત્યવાદી અને શાસનના પૂર્ણ પ્રેમી છે. હું તમને ભલામણ કરું છું કે-જેવી રીતે તમે બધા મને માનો છો, તેવીજ રીતે તેમને પણ માનજો અને તેમની સેવા કરજો. તેઓ પણ તમારું પુત્રની માફક પાલન કરશે. તમે બધા સંપીને રહેજો અને જેમ શાસનની શોભા વધે તેમ વર્તાવ કરજો. ખાસ કરીને વિમલહર્ષ ઉપાધ્યાય અને સોમવિજયજીને જણાવું છું કે-તમે છેવટ સુધી મને બહુ સંતોષ આપ્યો છે. તમારાં કાર્યોથી મને બહુ પ્રસન્નતા થયેલી છે. હું તમને પણ અનુરોધ કરું છું કે-તમે શાસનની શોભા વધારજો, અને આખો સમુદાય જેમ સંપીને રહે છે, તેવી રીતે કાયમને માટે રહે, તેવો પ્રયત્ન કરજો.”

સાધુઓને ઊપર પ્રમાણે શિખામણો આપી સૂરિજી પોતાના જીવનમાં લાગેલાં પાપોની આલોચના અને સમસ્ત જીવો પ્રત્યે ક્ષમાપના કરવા લાગ્યા. જે વખતે તેઓ સાધુઓ પ્રત્યે ક્ષમાવવા લાગ્યા, ત્યારે સાધુઓનાં હૃદયો ભરાઈ આવ્યાં. તેમની આંખોમાંથી અશ્રુ વહેવા લાગ્યાં; કંઈ રૂંધાઈ ગયો. આવી સ્થિતિમાં સોમ-વિજયજીએ સૂરિજીને કહ્યું:-“ ગુરૂદેવ ! આપ આ બાળકોને શાના ખમાવો છો ? આપે તો અમને પ્યારા પુત્રોની માફક પાળ્યા છે, પુત્રોથી પણ અધિક ગણીને અમારી સાર સંભાળ રાખી છે; તેમ અજ્ઞાનરૂપી અંધકારમાંથી હાથ પકડીને અમને પ્રકાશમાં લાવી મૂક્યા છે. આટલો બધો અનહદ ઉપકાર કરનાર આપ-પૂજ્ય અમને ખમાવો, એથી અમને તો બહુ લાગી આવે છે. અમે આપના અજ્ઞાની-અવિ-વેકી બાળકો છીએ. ડગલે અને પગલે અમારાથી આપનો અવિનય થયો હશે, વખતો વખત અમારા નિમિત્તે આપનું હૃદય દુભાયું હશે. તે બધાઓની અમે આપની પાસે ક્ષમા યાચીએ છીએ. પ્રભો ! આપ તો ગુણના સાગર છો. આપ જે કંઈ કરતા આવ્યા છો, તે અમારા ભલાની ખાતરજ-છતાં આપના ગંભીર આશયને નહિ સમજી, ઘણી વખત મનથી પણ આપના અભિપ્રાયથી વિરુદ્ધ ચિંતવન થયું હશે. એ બધા ગુન્હાઓ આપ માફ કરશો. ગુરૂદેવ ! વધારે શું કહીએ ? અમે અજ્ઞાની અને અવિવેકી છીએ; અતએવ મન-વચન-કાયાથી જે કંઈ આપનો અવિ-નય-અવિવેક કે આશાતના થયાં હોય, તેની આપ ક્ષમા આપશો.”

આચાર્ય શ્રીમદ્ હીરવિજયસૂરિજી અને જયંતી.

૬૫

સૂરિજીએ કહ્યું—“ મુનિવરો ! તમારું કહેવું ખરું છે. પરન્તુ મારે પણ તમને ખમાવવા એ મારો આચાર છે. લેગા રહેવામાં વખતે કોઈને કંઈ કહેવું પડે, અને તેનું મન દુભાય, એ સ્વાભાવિકજ છે. મારે હું પણ તમને બધાઓને ખમાવું છું.”

એ પ્રમાણે સમસ્ત જીવોને ખમાવ્યા પછી સૂરિજીએ પાપની આલોચના કરી અને અરિહંત, સિદ્ધ, સાધુ અને ધર્મ—એ ચાર શરણોનો આશ્રય કર્યો.

સૂરિજી, બધી આપનો તરફથી પોતાના ચિત્તને હઠાવી લઈ પોતે પોતાના જીવનમાં આચરેલ શુભકાર્યો—વિનય, વેચાવચ્ચ, ગુરુભક્તિ, ઉપદેશ, તીર્થયાત્રા અને એવાં બીજાં કાર્યોની અનુમોદના કરવા લાગ્યાં. ઢંઢણ, દઢપ્રહારી, અરણિક, સનતકુમાર, ખંધકકુમાર, કૂરગડુ, ભરત, બાહુબલી, બલિભદ્ર, અલયકુમાર, શાલિભદ્ર, મેઘકુમાર અને ધન્ના વિગેરે પૂર્વે ઋષિઓની તપસ્યા અને તેમની કષ્ટોને સહન કરવાની શક્તિનું સ્મરણ કરવા લાગ્યા. તે પછી નવકાર મંત્રનું ધ્યાન કરી દસ પ્રકારની આરાધના કરી.

થોડો વખત સૂરિજી મૌન રહ્યા તેમના ચહેરા ઉપરથી જણાતું હતું કે, તેઓ કોઈ ગંભીર ધ્યાનસાગરમાં નિમગ્ન છે. ચારે તરફ ઘેરાઈને બેઠેલા મુનિઓ સૂરિજીના મુખારવિંદની સહામે ટગર ટગર જોઈ રહેલ છે. અને એવી પ્રતીક્ષા કરી રહ્યા છે કે—હમણાં ગુરુદેવ કંઈક બોલશે; જ્યારે સેંકડો ઓપુરવો સૂરિજીની પૂજા કરી જુદા જુદાં સ્થાનોમાં ઉઠાસીનતા પૂર્વક બેસી બેસી છે.

આજે ભાદરવા સુદિ ૧૧ (વિ. સં. ૧૬૫૨) નો દિવસ છે. સંઘ્યાકાલ થવા આવ્યો. સૂરિજી અત્યારસુધી ધ્યાનમાં મગ્ન હતા સાધુઓ તેમના મુખકમલને નિહાળી રહ્યાં હતા. અકસ્માત્ સૂરિજીએ આંખ ઉઘાડી. પ્રતિકમણનો વળાંક થયેલો જોયો. પોતે સાવધ થઈને બધા સાધુઓને પોતાની પાસે બેસાડી પોતે પ્રતિકમણ કરાવ્યું. પ્રતિકમણ પૂરું થયા પછી સૂરિજીએ છેલ્લા શબ્દો ઉચ્ચારતાં કહ્યું:—

“ ભાઈઓ ! હવે હું મારા કાર્યમાં લીન થાઉં છું. તમે કોઈ કાર્ય થયો નહિં. ધર્મકાર્ય કરવામાં શૂરવીર રહેજો.” એટલું બોલતાં બોલતાં સૂરિજીએ સિદ્ધનું ધ્યાન કર્યું. સૂરિજીની વાણી બંધ થતાં ‘ મારું કોઈ નથી,’ ‘ હું કોઈનો નથી,’ ‘ મારો આત્મા જ્ઞાન-દર્શન ચારિત્રમય છે,’ ‘ સચ્ચિદાનંદમય છે,’ ‘ મારો આત્મા શાશ્વત છે.’ ‘ હું શાશ્વત સુખનો માલિક થાઉં.’ ‘ બીજા બધા બાહ્યભાવોને વોસરાવું છું.’ તેમ ‘ આહાર; ઉપાધિ અને આ તુચ્છ શરીરને પણ વોસરાવું છું.’ આ વચનો કાઢી સૂરિજી ચાર શરણાંનું સ્મરણ કરવા લાગ્યા. આ વખતે સૂરિજી પદ્માસને બિરાજમાન થયા. હાથમાં નવકારવાળી લઈ જાપ કરવા લાગ્યા. ચાર માળા પૂરી કરીને જ્યારે પાંચમી માળા ગણવા જતા હતા, કે તુર્ત તે માળા હાથમાંથી

૬૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

નીચે પડી ગઈ. લોકોમાં હાહાકાર મચી ગયો. જગતનો હીરો આજ ક્ષણે આ માનુષી દેહને છોડી ચાલતો થયો. સુરલોકમાં હીરની પધરામણી થતાં સુરધંટનો નાદ થયો. અને ભારતવર્ષમાં ગુરૂવિરહનું ભયંકર વાદળ છવાઈ ગયું.”]

એમના અવસાનના સમાચાર સાંભળી સમ્રાટ અકુળર પણ શોકની છાયામાં ગિરકૃતાર થઈ ગયો. ભારતવર્ષમાં જૈન દર્શનનો વિજય ધ્વજ ફરકાવનાર મહાત્માની હુમેશને માટે ખોટ પડી. એમનું સ્મરણાવશેષ યશઃશરીર આપણે માટે શુભો ઉત્પન્ન કરવામાં નિમિત્ત ભૂત રહેલું છે; જેથી આત્માની પ્રગતિ (Evolution) થવા સાથે શ્રીમદ્ હરિભદ્રસૂરિના યથાશક્તિ વિધાનેન નિયમાત્ સફલપ્રદઃ એ વચન અનુસાર એમના જીવન તત્વોમાંથી જે કાંઈ શુભો પ્રહુણ થાય તે આપણા આત્મામાં ઉતારવા એ આપણું વર્તમાન કર્તવ્ય છે.

કૃતેહચંદ અવેરભાઈ.

વિધાનું દૈવત.

રચનાર—શ્યામજી લવજી ભટ્ટ.—(વરલ નિવાસી.)

સવૈયા (લાવણી.)

અહા ! પ્રભાકર^૧ થકી અધિકી^૨ પ્રકાશમય પૂરણ વિદ્યા,
ક્રકત સૂર્ય^૩ તો બાહ્ય પ્રકાશક અંતર બાહ્ય બધે વિદ્યા;
અમૃતમય કિરણોથી ઇન્દુ^૪ બાહ્ય તાપ શામક^૫ સુખદા,
બાહ્યાભ્યંતર^૬ તણા અહુધા^૬ તાપ ત્રિવિધ ટાળક વિદ્યા.
સર્વ ભક્ષી છે પાવક^૭ તદપિ અધને^૮ નહિ બાળે જ કદા,
અમિત^૯ જન્મના સંચિત પાતક^{૧૦} ભસ્મીભૂત કરે વિદ્યા;
કલિમલહારક^{૧૧} અધમોદ્ધારક નદીઓ છે સુરસરિતાદા,^{૧૨}
પાવનને^{૧૩} પાવન કરનારી પવિત્રતામય છે વિદ્યા.
અચ્યે^{૧૪} ખુટે કાં કોઈ લુટે અનેક ભયપ્રદ દ્રવ્ય સદા,
પણ અચ્યે^{૧૫} પ્રતિ દિવસ વધે છે ભય રહિત તે ધનવિદ્યા;
અન્ન તૃપ્તિકર ગણાય તદપિ^{૧૬} ક્ષણિક ફરજ નિજ કરે સદા,
પણ જીવન પર્યંત લગી છે અખંડ તૃપ્તિકર વિદ્યા.

x x x x x

અમર નાશ પામે કદપાન્તે^{૧૭} સુધાપાન કરનાર સદા;
“શ્યામ” સંસૃતિ^{૧૮} નાશક નિઃચે^{૧૯} અમૃતમય રસમય વિદ્યા.

૧ સૂર્ય. ૨ વધારે. ૩ ચંદ્રમા. ૪ શાંત કરનાર. ૫ બહાર અને અંદર. ૬ ઘણી રીતે. ૭ અર્જન. ૮ પાપને. ૯ અનેક. ૧૦ એકઠા થયેલાં પાપ. ૧૧ મલિનતા દૂર કરનાર. ૧૨ ગંગા વિગેરે નદીઓ. ૧૩ પવિત્રને. ૧૪ તો પણ. ૧૫ યુગને અન્તે. ૧૬ સંસાર. ૧૭ નક્કી.

ગ્રંથાવલોકન.

“ શ્રીચૌદરાજલોક પૂજન ”

ઉપરોક્ત નવીન પૂજન કે જોના કર્તા મુનિરાજ શ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજ છે. તેમાં ચૌદરાજ લોકનું સવિસ્તર વર્ણન સાથે પરમાત્માની આઠ પૂજ્ઞાઓ દરેક અષ્ટ પ્રકારી ખતાવવા આવી છે. રચના સરલ સુંદર રાગરાગણીથી ખનાવેલ અને નવીન હોવાથી પરમાત્માની ભક્તિનું એક અપૂર્વ સાધન બનેલું છે. તે ભણાવવાની દરેક શહેરના જૈન બંધુઓને નમ્ર સુચના કરીએ છીએ. તેના પ્રકાશક નિઃસ્વાર્થી બંધુ માણેકલાલ નાનજી ભાવનગર વાળા છે જેઓ પૂજનના પ્રેમી અને તેમની પ્રેરણાથીજ આ કૃતિ બનેલી છે. અમારે ત્યાં મળશે કિંમત માત્ર એક આનો પોસ્ટેજ જીલ્ડ.

નીચેના ગ્રંથો અમોને ભેટ મળ્યા છે તે ઉપકાર સાથે સ્વિકારવામાં આવે છે.

- ૧ શ્રી પ્રદ્યુમન ચરિત્ર શ્રી બીકાનેરના સંઘ તરફથી.
- ૨ સંપ્રતિરાજી.
- ૩ મેરા વિચાર.
- ૪ ત્રિભુવનદીપક. ગાંધી લાલચંદ બગવાનદાસ વડોદરા.
- ૫ શ્રી હીરવિજયજી સૂરિજીનું ચરિત્ર (૧૦૦) શ્રી આત્મતિલક ગ્રંથ સોસામટી.
- ૬ ચાલુ ચર્ચામાં સત્યાસ કેટલો ? શ્રી કેશરવિજયજી જૈન લાઘણેરી જલોર.
- ૭ શ્રી ચૌદરાજલોક પૂજન-શાહ માણેકલાલ નાનજીભાઈ (૧૦૦૦) ભાવનગરવાળા.

અમારી સભાનું જ્ઞાનોદ્ધાર ખાતું.

- ૧ મુમુક્ષુ નૃપાદિમિત્ર ચતુષ્ક કથા શા. ૧૨ વિજયદેવસૂરિ મહાત્મ્ય.
- ૩ ઉત્તમચંદ હીરજી પ્રભાસ પાટણવાળા તરફથી, ૧૩ જૈન ગ્રંથ પ્રસસ્તિ સંગ્રહ.
- ૨ જૈન મેઘદૂત સટીક ૧૪ લિંગાનુશાસન સ્વોપણ (ટીકા સાથે)
- ૩ જૈન ઐતિહાસિક ગૂર્જર રાસ સંગ્રહ ૧૫ ધાતુ પારાયણ.
- ૪ પ્રાચીન જૈન લેખસંગ્રહ દ્વિતીય ભાગ ૧૬ શ્રી નંદીસૂત્ર-શ્રી હરિભદ્રસૂત્રકૃત ટીકા.
- ૫ અંતગઢદશાંગસૂત્ર સટીક ભરૂચ નિવાસી સાથે છુહારીવાળાશેઠમોતીચંદસુરચંદ તરફથી
- ૬ શ્રી કદંબસૂત્ર-કીરણાવળી શેઠ દોલતરામ ૧૭ ગુણુભાળા (ભાષાંતર) શેઠ દુલભજી દેવાજી
- ૭ પદ્મસ્થાનક સટીક. ૨. કરચલીયા-નવસારી.
- ૮ વિજ્ઞાસિ સંગ્રહ. ૧૮ શ્રી વિમલનાથ ચરિત્ર ભાષાંતર.
- ૯ સંસ્તારક પ્રકીર્ણક સટીક. ૧૯ જ્ઞાનપ્રદીપ
- ૧૦ આવકધર્મવિધિ પ્રકરણ સટીક. ૨૦ સંબોધ સિત્તરી
- ૧૧ વિજયચંદ કેવળી ચરિત્ર પ્રાકૃત. ૨૧ ધર્મરત્ન
- ૨૩-૨૪ના ગ્રંથોમાં મદદની અપેક્ષા છે. ૨૨ ગુરુતત્ત્વ વિનિશ્ચય શેઠ પરમાનંદદાસ
- ૨૩ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય (ભાષાંતર) ૨૩ રતનજી ગોધાવાળા, હાલ મુંબઈ.
- ૨૪ નવતત્ત્વ ભાષ્ય (ભાષાંતર) ૨૪ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય (ભાષાંતર)

તત્ત્વસ્મરણતા.

તત્ત્વજ્ઞાન એ મનુષ્યનું પરમ જીવન છે, વા પરમાનંદનું સ્થાન છે. ગ્રીષ્મ રૂતુનાં તાપથી વ્યાકુળ બનેલ જીવાત્માને તરવરની શીતલ છાયા એ વિશ્રાંતિ તથા શાંતિનું કારણ છે, તેમ આધિ (માનસિક ચિંતા), આધિ (શારીરિક પીડા) અને હિપાધિ (ક્રોધ-બિઝ પીડા-મોહબળ) ના ત્રિવિધ તાપથી અનંત કાલથી દુઃખિ થતાં, જન્મ, જરા મરણના લય કરે દુઃખોથી પીડાતાં, સંસાર ભ્રમણ કરતાં, છેદન, ભેદન, તાડન, તર્જન વિગેરે અનેક કષ્ટો તથા આપત્તિઓના ત્રાસથી કષ્ટ પામતાં મનુષ્યાત્માઓને તત્ત્વજ્ઞાન એ સર્વ દુઃખ તથા પીડાથી મુક્ત થવાનું, ત્રિવિધ તાપ તથા સંસારના પરિભ્રમણથી છુટવાનું, પરમ શાંતિનું ધામ છે, માટેજ વિચારશીલ આત્માઓએ હજારો લાવણ્યવતી લલનાઓ, સ્વર્ગ સમાન મહાલયો, લાખો અને કરોડો આજ્ઞાકિત નોકરો, સ્નેહપદ્ધ મિત્રો, પ્રેમાળ કુટુંબીઓ, અનર્ગલ ધન સંપત્તિ અને છ ખંડની રાજ્યલક્ષ્મી વિગેરેને વિનાશી બણી તે સર્વનો તણવત ત્યાગ કરી પરમાત્માના ભજન અને તત્ત્વજ્ઞાનની સિદ્ધિ માટે હજારો મહારાજાઓ જંગલમાં ચાલ્યા ગયા. સર્વ ધર્મનું મૂળ તત્ત્વજ્ઞાન છે. માયાનાં આવરણોનો લય કરી પોતાનાં આત્મ-સ્વરૂપનો અનુભવ કરવો તેને જ્ઞાનીઓ તત્ત્વજ્ઞાન કહે છે. જૈન શાસ્ત્રકાર જણાવે છે કે ‘ **एगं जाणइ सो सव्वं जाणइ** ’ જેણે એક આત્માને જાણ્યો તેણે સર્વને જાણ્યો. સેનાપતિ વિનાની કરોડો માણસોની પ્રજા જેમ નકામી છે, પતિ વિના સ્ત્રીનું જીવન જેમ નિષ્ફળ છે, સૂર્યના પ્રકાશ વિનાની રાત્રિ જેમ લય કર છે, ચંદ્ર વિનાનું જીવન જેમ કષ્ટદાયી છે, જીવન વિનાનું રાજ જેમ બીન ઉપયોગી છે, તેમ આત્મજ્ઞાન વિના તપ, જપ તથા વ્રતાદિક સર્વ સાધનો નિષ્ફળ, કષ્ટદાયી અને સંસારની વૃદ્ધિ કરનારાં છે. લક્ષ્મીના નરસિંહ મહેતા પણ જણાવે છે કે—

‘ **ત્યાં લગી આત્માતત્ત્વ ચિંત્યો નહિ,**

ત્યાં લગી સાધના સર્વ જૂઠી. ’

હીરા માણેક જડિત હજારો આભૂષણો હોય, પણ જીવન વિનાનાં મડદાને તે નકામી છે, તેમ આત્મજ્ઞાનરૂપ જીવન વિનાના તપજપાદિરૂપ આભૂષણો પણ ભારભૂત છે. માટે ન્યાસુધી માયાના આવરણોથી છૂટા થઇ, દેહાધ્યાસ બુદ્ધિનો લય કરી, સ્વરૂપાકાર વૃત્તિમય બની પોતાનાં સ્વરૂપને ઓળખ્યા વિના આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરી અનુભવજ્ઞાન થયો વિના સર્વ સાધનો નિષ્ફળ બન્ય છે. આત્મજ્ઞાન વિના મનુષ્યોની બાલકરણીઓ એકડા વિનાના મીંડા જેવી થાય છે.”

“ **શ્રી સદ્ગોષ્ઠ સંગ્રહ** ” માંથી.